

EUCCHARISTICKÉ JISKRY

.

III. DÍL

*Jediný autorisovaný český překlad
z italského originálu.*

IMPRIMATUR

Nr. 2146

Olomucii, die 10. Decembris 1928

Josephus Vyvlečka,

Praeses a. e. Consistorii

BUDOUCNOST

Nadešel úsvit nového dne
dočkám se večera?

Uslyším bítí poslední hodinu tohoto roku, který se zrodil za hlubokého ticha, zatím co já znaven spal?

Všude okolo v tisících duší kvetou nejkrásnější naděje, ale naděje, která se po tolik let v mém srdci usmívala, nyní zesmutněla, je jako anděl sedící u hrobu . . . Táhne se jí na svou budoucnost, leč ona nemá více síly pohlédnouti do dálky, nemá onoho kouzla, s nímž mi kdysi tak růžově malovala taje příštích dnů . . . Mlčí jako prorok bez inspirace . . . zvedá jen unavenou ruku a ukazuje na svatostánek.

Má budoucnost je tam, jediné tam, kde věčný Král věků si v čase zbudoval trůn své lásky. Mé

ubohé srdce cítí pokořující slabost... a chtělo by sebrati své poslední síly, aby mohlo ještě jednou vysloviti Ježíši svou lásku, své naděje, své úzkosti...

Na své životní pouti sbíral jsem z ran své duše kadidlo zármutku a bolesti a páčil jsem je v obět' smírnou před tváří Ježíšovou.... ale co mu dám zítra? Slzu bolesti nebo zpěv nečekané radosti? A bude pro mne ještě zítřek?

* * *

Snad je kniha mého života popsána do poslední stránky... snad bude brzy zavřena. Ó můj Ježíši, kolik v ní prázdných stran! Kolik poskvrněných, které jsou nyní obmyty tvou Krví! Kolik stránek je popsáno výčitkami svědomí a předsevzetími, kolik tvým zklamáním! Tuto knihu předloží mi snad brzy tvá spravedlnost, abych z ní přečetl svůj rozsudek spásy nebo za-

vržení... Ó Ježíši, dopřej mi ještě času opravit některé stránky, obmýti je svými slzami a popsat je dějinami aspoň některé ctnosti. Ó Ježíši, neodpovídáš?

Jak mne proniká velikost tvého božství, ó můj Ježíši! Zjevil jsi mi nejhlubší tajemství o věčnosti, aniž jsem tě o to prosil; řekl jsi mi, že z hlubin staletí šlehají ke mně plameny tvé lásky, řekl jsi mi, že tvá láska chce vlít do mého srdce proudy blaženosti na věčné časy; a nyní, když tě prosím o slovo, o jediné slovo o mém zítřku, mlčíš... A proč mlčíš?

Kolikrát tě zde ještě navštívím? Kolikrát tě přijmu? Kolik hodin ztrávím ještě ve tvé blízkosti? Budu ještě zpívat tvé chvály nebo se již konají přípravy k rekviem za mne? Zjevil jsi mně již tolik tajemství své moudrosti, proč tajíš přede mnou mou budoucnost?

Ó Ježíši, klaním se tvému mlče-

ní; neodvažuji se svatokrádežnou rukou odhaliti závoj, který mi zastírá hodinu mé smrti . . . avšak cítím hrobový chlad, který proniká tímto závojem a děsí mé srdce úzkostí. Můj poslední den se blíží . . . již po několik roků letí ke mně závratnou rychlostí . . . Bude v něm zuřit bouře, či usmívati se duha? Bude to den hněvu či lásky?

Do chrámu, kde se ti klaním, na totéž místo, kde se nyní modlím, přijde se klanět a modlit jiná duše, ale nikdy se nedoví, co se dalo mezi tebou a mnou, ó Ježíši . . . Ty však uvidíš rozdíl mezi duší, která se ti včera klaněla, a duší, která bude zítra na jejím místě . . . Včera tu bylo bídné stvoření, zítra tu bude snad seraf, snad padlý anděl, snad . . . Já včera, kdo zítra? . . . Ó Ježíši, který umíš tak důtklivě mluvit k duším, bude-li zde kle-

četi dobrá, soucitná, zbožná duše, pošli jí dobrou myšlenku, vnukni jí, aby vykonala skutek lásky, řekni jí, aby se modlila za nešťastnou duši, která zde před ní oplakávala své hříchy a vzdychala po tvé lásce . . . Nevím, vzpomene-li si kdo na mne, až budu mrtev . . tak rychle se zapomíná na mrtvé! Ale ty, dobrý Ježíši, vnukni někomu modlitbu za mou ubohou duši . . . Jak mne trápí myšlenka, že budu brzy všemi zapomenut! Ať je třebaš zanedbán můj hrob nemusí na něm býti pomníku, ani nápisu, ani květin, může býti zcela zarostlý býlím lidské nevděčnosti na tom nezáleží; ale duše . . . má duše! Ó Ježíši, nenechej ji bez pomoci soucitného srdce!

* * *

Zítřek znamená pro mne zde na zemi tolik jako nic. Je potřebí celých staletí, aby zvětraly skály, ale

několik dní stačí vyhladiti vzpomínky z lidské paměti. Kéž by mi bylo bývalo dopřáno vybudovati v životě aspoň kostel, aspoň oltář.... aspoň svatostánek.... vložití aspoň kalich do rukou kněžských... ale já nemohl zanechatí na zemi ani nejmenší památky na svou lásku k tobě.... Kdo by si na mne po smrti vzpomněl, ne-li ty?

Ó Ježíši, tys slýchal ve svatostánku mé modlitby... Kolik to bylo vzdechů! Kolikrát jsi mne viděl plakati! A to vše by nebylo zanechalo ohlasu ve tvém Srdci? Také ty bys na mne zapomněl? Ach, nedej zmlknouti smutným melodiím mého života v hlubinách své lásky! Až budu mrtev, rozpomeň se na mou *víru*, která mne poutala k neproniknutelnému tajemství Hostie... rozpomeň se na mou *naději*, která mne naučila usmívati se v slzách.... rozpomeň

se na mou *lásku*, která mne sílila v těžkých bojích o ctnost... Rozpomeň se, že jsem věřil tvému slovu, že jsem doufal ve tvé milosrdenství, že jsem miloval tvou Svátost. Nosil jsem stále tvé jméno ve svém srdci, nedopust', aby po smrti vymizelo mé jméno ze tvého Srdce.

* * *

Zatím jsem zde s lampou v ruce a očekávám tvého příchodu: kdy přijdeš? Již je blízko noc se svým soumrakem..... brzy mne zahalí pláštěm svých černých stínů.. Kolik dní ještě? Kolik hodin? Bude má lampa hořeti živým a krásným plamenem, až zazní neočekávaně hlas, oznamující příchod Ženicha?

Ó Ježíši, jenž jsi mne povolal k životu své eucharistické lásky, nedopust', aby spánek lhostejnosti obtížil má víčka, aby usnulo mé srdce: udržuj mne ve bdění sladkým vánkem své milosti a připou-

tej mne ke svému svatostánku, dokud neudeří hodina věčné svatby.

Dni a hodiny, které mi zbývají ještě na této zemi, necht' uplynou v láskyplném očekávání tvého příchodu a nahradí ti chvíle, jež jsem prožil bez tebe! Čím více mizejí síly mého těla, tím více roste plamen mého srdce; a potom, až hustá temnota noční zakryje mému zraku klamný obraz světa, eucharistická lampa vrhne světlo lásky na stezku k tobě.

Ještě chvíli, ó Ježíši, a potom .. tma a ticho; ještě chvíli, a potom ... nebeská záře ... ty sám se zjevíš ... zavzní božský hlas: Hle, Ženich přichází! — a potom věčná svatba tvé lásky.

NOC JEŽÍŠOVA

Noc se sklání k zemi... V lidských příbytcích hasne pozvolna světlo za světlem. Nebe se jiskří miliony hvězd, ale na zemi září jediná hvězdička: věčná lampa Ježíšova.

Její matné světlo proniká okny skromného kostelíčka... a šíří se tmou. Vidíš je? Ježíš ti posílá tento paprsek a vzkazuje po něm, že nikdy neodpočívá, že jeho Srdce ustavičně hoří láskou k ubohým, nešťastným, ano i ke katanům.

Jak svatá je noc Ježíšova!

* * *

Duše, oddaná svatostánku, ty spíš. Tvá kadidelnice vyhasla, ale k nebi neustále vystupuje kadidlo Ježíšova *klanění*.

Ty spíš. Na tvou podušku padla poslední slza tvé lítosti; ale Ježíš

neustále pozvedá *smírný* hlas ke trůnu věčné spravedlnosti.

Ty spíš. Tvé srdce netluče již vděčností; ale Ježíš neustále obětuje nejsvětější Trojici sebe sama *v dík* za dobrodiní, udělená světu.

Ty spíš. Tvé rty se otevírají jen klidným dýcháním, ale Ježíš neustále uctívá nebe a posvěcuje zemi svými *prosbami*.

Jak svatá je noc Ježíšova!

* * *

V malém kostelíčku schází se několik duší, světu neznámých, ale nebem obdivovaných. Kdo je volá? Jejich srdce, které nezná mezí v lásce k Ježíši. Chtějí oživiti samotou a ticho svatostánku modlitbou, které se naučily ve chlévě betlemském, v mlčení Večeřadla, ve stínech Getsemany, v blízkosti Hrobu. Volá je poslání, jímž byly pověřeny na Kalvarii, totiž činiti po celý život pokání za hříchy,

které znají jen podle jména nebo které byly dávno stráveny v plamenech horoucí lásky. Volá je podivuhodná věrnost nejsvětější Panny, která je tím více pudí k Ježíši, čím je opuštěnější; vábí je žhavá touha Magdaleny, která je nutí obejmouti přesvaté nohy, svědky bezměrné lítosti a nekonečného milosrdenství. Láká je úřad andělů, nenechatí Ježíše nikdy samotna, aby se přesvědčil, že neustanovil Eucharistii nadarmo.

Ráno za svítání uvidí lidé na zemi květy, porosené perlami, a svatí v nebi uvidí duše, ozdobené leskem nových milostí.

Jak svatá je noc Ježíšova!

* * *

Co to? ... Slyš! Pekelný hřmot zaléhá do duše a uráží nebe. To zástup hříšníků táhne s vytasenými zbraněmi do boje proti Ježíši. V noci propukají vášně a hříchy

s novou silou. Tělo se bouří, duši ovládá zlost, rouhání, d'ábel-ská, šílená nenávisť, svatokrádežné úmysly... Zrazená nevinnost, pošlapaná ctnost, nedodržené přísahy, zneuctěné Hostie... Je to zátopa bahna, je to oceán, který příbojem svých vln doráží zběsile na Svatého svatých, je to tlupa divochů, která metá své ohnivé šípy na Beránka Božího.

Ó Ježíši, proč nerozboříš své stánky na zemi a nezřídíš je na nebi? Ó Svatý svatých, proč nezničíš jediným svým bleskem tyto nešťastníky? Ó Beránku Boží, proč si aspoň slovem nepostěžuješ?

A nyní naslouchej znova, duše eucharistická!... V chudé kapličce, do níž snad vane mrazivý vítr, modlí se a pláče několik duší, nasycených slzami, umrtvováním a láskou... Pohled' na ně: matný paprsek věčné lampy ozařuje blede jejich tváře a slzy v jejich očích

se třpytí jako drahokamy . . . A co činí Ježíš? Naslouchá jim a zapomíná urážek. Dívá se na ně a zapomíná ohavnosti tisícerych vin. Ježíš je volá . . . vine je na své Srdce . . . a zapomíná ukrutnosti nevděčníků. Ježíš je miluje a zapomíná nenávisti svatokrádců.

Jak smutna byla by noc Ježíšova, kdyby nebylo na zemi této eucharistické stráže!

* * *

Slyš, zbožná duše:

Trpíš-li nespavostí, žádá na tobě Ježíš, aby ses jiskrou své lásky zúčastnila nočního klanění těchto andělských duší. Snad chybí pouze jediná kapka, aby nádoba jeho milosrdenství přetekla a vylila se na zemi; a tuto kapku chce právě od tebe. Odepřeš mu ji?

Jak svatá je noc Ježíšova! Spoj se s ním!

* * *

V nebi září okolo Ježíše nesmrtelná sláva svatých; zde na zemi zbývá ze světla jeho slávy plamének, který hasne slabým dechnutím. A přece je mu toto světlo tolik drahé, neboť jest obrazem tvého srdce.

V nebi žije Ježíš ve věčném „Hosanna“ andělských kůrů; zde panuje hrobové ticho. A přece je mu toto ticho drahé, neboť jest mu obrazem tvých utišených vášní.

V nebi jsou s Ježíšem zástupy svatých, hierarchie andělů, zde je samota, podobná poušti, na níž se postil. A přece miluje tuto osamělost, jež je obrazem tvé odloučenosti od světa.

Řekni, zbožná duše, nechtěla bys oživit tuto samotu, ticho a temnotu noci Ježíšovy?

Viz, jak se otevírá těsný svatostánek, abys mohla do něho vložit své dary.

Ježíš tě prosí za oheň lásky.

Dáš-li mu jej, bude mu rajským světlem.

Vybízí tě, abys ho před spánkem pozdravila krátkou modlitbou. Učiníš-li tak, bude mu zníti jako zpěvy serafů.

Prosí tě, abys zanechala své srdce na jeho Srdci. Svolíš-li, bude mu jako poklad přítele.

Milá duše, pokud možno, nenechej nikdy Ježíše samotna, neboť jakkoli krásná je noc Ježíšova, přece je v ní sám.

* * *

Ó můj dobrý Ježíši! Tvá noc je svatá, avšak tolik hříchů ji ztrpčuje! Nuže, jestli tvá dobrota vyslyší mou modlitbu, zapřisahám tě, abys pohlédl na zástup krásných duší, které bdí u tvých nohou, abys přijal jejich vzdechy a vyslyšel jejich úpění. Hle, před tebou klečí deset spravedlivých, pro něž jsi kdysi odpustil tisícům hříš-

ných. Jsou to tvé eucharistické nevěsty, které se tu modlí. Ó Ježíši, nestíhej vinníků blesky svého hněvu, ale zapal jejich srdce očistným ohněm své lásky!

DEN S JEŽÍŠEM

Ježíš:

Ty víš, že chci tvé dobro. Dokázal jsem ti to tisíckrát a ty jsi mi za to denně děkoval. A přece mne dosti nemiluješ, ačkoliv bych chtěl býti tvou jedinou láskou a chtěl bych tě míti stále u sebe. Nejsm-li tvým otcem, přítelem, ženicem? Nechci ti nyní činiti výčitek, chci ti jen říci, že by mne těšilo, kdybys se mnou ztrávil jeden den. Osamocenost ve svato-stánku mne tíží; chceš býti se mnou aspoň jediný den?

Nebude to těžké a tím méně nudné. Dávej pozor, naučím tě tomu.

* * *

Když se ráno probudíš a sbíráš ještě své myšlenky, roztěkané po světě přeludů a snů, dívám se na tebe... Ach, kdybys viděl, jak se

na tebe usmívám, protože očekávám, že prožiješ tento den zcela pohroužen v mou lásku. A mne tak těší býti tebou milován! Snad tomu těžko uvěříš, ale je to pravda.

Jakmile se probudíš, myslí ihned na mne a věnuj mi své srdce; pohleď v onu stranu, kde je svatostánek: naše zraky se setkají a s nimi se setkají i naše srdce. Ach, tvé srdce! Ty snad nedovedeš pochopiti jeho ceny, ale já, který jsem je stvořil pro sebe, ji znám. Daruj mi je, ale rychle, prve než je zaujmou tvorové: a já je uchopím svou rukou, dýchnu na ně, zkropím je svou krví, zahrnu je nejštědřejším požehnáním.

Varuj se, abys hned na úsvitě nepovolil lenosti, ale připrav se s hrdlostí, pokorou a sebraností k plnění mé vůle. Při oblékání mluv se mnou, myslí na mne a měj touhu přijíti co nejdříve ke mně. Rozevři mně vstříc svou náruč a rci:

Ježíši, miluji tě! — A já ti odpovím: Dítě mé, miluji tě.

Dej mi tedy prvotiny svého dne, já ti dám prvotiny svého, a tak jej ztrávíme sladce pospolu. Ach, jak krásný bude den, který začneš v mé lásce. Budeme neustále pospolu, povíme si tolik věcí a budeme poněkud okoušeti rajského štěstí.

* * *

Mší svatou a svatým přijímáním počíná veliká slavnost našich srdcí. Vystupuji na Kalvarii, dokonávám oběť kříže za tebe, abych tě učinil dobrým a svatým. Bolesti mé oběti jsou veliké, nevýslovné, ale trpím je rád, neboť tě miluji tak, že bych šel pro tebe na smrt ne jednou, ale tisíckrát, kdyby toho bylo třeba. S kříže prosím sám za tebe. Kdybys věděl, co umím říci a co říkám svému Otci, jak se modlím za tvou duši. Klaním se mu, protože ty, ubožák, se mu ne-

umíš klaněti; konám pokání za tebe; děkuji mu za dobrodiní, tobě udělená; a potom prosím, prosím, aby ti udělil všeho, co by tě posvětilo.

Leč mně nestačí obětovati se za tebe. Přes všechny své bolesti i smrt zůstávám stále živ a potřebuji odpočinku. Nejlepší odpočinek najdu ve tvém srdci. Ach, svaté přijímání! Jak krásná odměna za všechny mé boly! Ve tvém srdci naleznu klid, neboť doufám, že tam nevniknou moji katané. Není-li pravda, mé dítě?

Po mši svaté a po svatém přijímání jdi jen po své práci! Hled' však obcovati mnoha mším svatým a přijmouti mne mnohokrát za den. Věz, že to není nesnadné. Protože každé hodiny ve dne i v noci se koná nejsvětější Oběť, vzbud' občas úmysl býti přítomen oné mši sv., která se právě koná v tom okamžiku. Tak tě budu míti v du-

chu stále u sebe, u paty svého kříže a moje krev bude po celý den padati na tvou hlavu, na tvou duši, na tvé srdce. Jak rád vyleji svou krev na tebe!

Vykonej také častěji za den duchovní svaté přijímání. Volej mne, přijdu často, přijdu každé hodiny, přijdu, kdykoliv si budeš přát. Jen já sám vím, jestli ti přinesu více nebo méně milostí než při svátostném přijímání, tobě toho nesdělím. Stačí ti vědět, že, chci-li obohatiti duše svou milostí a láskou, nemusím používatí jen svátostí, nýbrž i mnoha jiných prostředků, které jsou skryty tvým očím a zjevy jedině mé moudrosti.

* * *

Posvěcen milostmi mše svaté a svatého přijímání, žij při svém denním díle v mé přítomnosti. Chceš-li, představ si, že jsi v domku nazaretském a že pracuješ se

mnou a s mou Matkou. A když se setkáš s obtížemi, obrať se ke mně o radu a pomoc. Slibuji, že ti je udělím. Je-li ti milejší — (mně aspoň ano) — dlíti při práci svými myšlenkami a svým srdcem u svatostánku, představ si, že sedíš na stupních oltáře, pod světlem věčné lampy. Upírej častěji svůj zrak na dvířka svatostánku a zvedaje práci, kterou máš v rukou, taž se: „Můj Ježíši, je to tak dobře?“

Vždycky budeš museti něco trpěti, neboť rozdávám své trny duším, které jsou mi drahé. Dej však pozor, abys jich nenechal nepovšimnuty, nezneuctil je netrpělivostí nebo neznehodnotil je tím, že bys chtěl trpěti sám. Trp se mnou: já přijmu tvé vzdechy a vrátím ti je proměněny v požehnání; přijmu tvé slzy a vrátím ti je proměněny v lásku; přijmu tvé kříže a vrátím ti je proměněny v radost. A

potom všechno, co tě trápí, svěř především mně, a pokud možno, nemluv o svých utrpeních s jinými, protože lidské útechy vnášejí téměř vždycky zmatek a temnoty do mých útech, a já bych byl tak rád, aby můj hlas ti zněl jasně a zřetelně v duši.

* * *

Večer se vrací opět svými myšlenkami ke mně, a možno-li, přijď osobně, bychom společně ztrávili zbytek dne. Přijď ke mně na návštěvu a já pohlédnu zkoumavě do tvého srdce, bych popatřil na krásu jeho zásluh, požehnal mu a zničil všechny chyby a nedokonalosti. Ach, jak rád ti večer žehnám, jak rád ti odpouštím! Věz, že jsem ti vděčen za každou chvíli, za každou minutu, kterou jsi ztrávil se mnou. I musím ti projeviti svou vděčnost, vztáhnou tedy ruku na tvou hlavu a řeknu ti: Bud' požehnan!

S tímto požehnáním odebeř se na odpočinek a já budu ve svato-stánku i dále s láskou mysliti na tebe. Odvrátím od tvé hlavy každé zlo, zaplaším každý přelud, který by tě znepokojoval, a budu bdíti jako dobrý pastýř nad svou ovečkou.

Pochopil jsi nyní, co znamená: prožiti den s Ježíšem? Nezdá se ti lehké žiti tímto způsobem? Co praví tvé srdce? Ujišťuji tě, že bych byl šťasten, kdybych tě měl po celý den blízko sebe.

Věř tomu, mé dítě, je to pravda.

MÉ SRDCE

Klanění.

Přál bych si, aby se celá má bytost proměnila v zrno kadidlové, aby se strávila ohněm horoucí lásky jako zápalná oběť klanění. Leč jsem pouhé nic. Síly mého ducha i těla ochably, téměř vyprchaly. Odvaha a nadšení byly ubity ranami času, zklamáním a bolestí. A plány, vykonati ještě něco pro tebe, se bortí, sotva vznikly, před přízrakem blížící se smrti.

Zdá se mi, že vidím před sebou hřbitov, na němž je pohřbeno tisíce ilusí, tisíce předsevzetí a tisíce zlomených nadějí..... A jako na poli mrtvých, pokrytém temnotou a mlčením, zazáří občas světélko v upomínku víry, naděje a lásky, tak na zříceninách mého života, který se více nevrátí, bliká jasný plamének mého srdce, které

stále ještě žije. I tento poslední zbytek svého bohatství obětuji a zasvěcuji tobě.

Zanechávám své srdce, tuto chudičkou, ubohou lampu svou, zde, vedle tvé věčné lampy. Ať splynou obě tato světla a ozařují tvůj svatostánek. Zanechám své srdce zde, aby se ti klanělo, zatím co budu namáhavě konati poslední a nejbolestnější kroky na své pozemské pouti, zatím co budu s úsilím sbíratí poslední květy do svého věnce, co budu se země, plné bouří, pozorovati blahý klid tvého nebe a upíratí k němu poslední a jedinou naději, totiž že budu na věky tvůj.

Ó drahý Ježíši, kdybych měl sto korun královských, všechny bych je položil před tvou božskou Velebnost; ale mám pouze toto srdce... Ó Králi lásky, toť můj diadém, mé žezlo, má říše!... Obětuji je tobě.

* * *

Smír.

Ó Ježíši, co může činiti mé ubohé srdce před svatostánkem nežli oplakávati své poklesky a obětovati svá utrpení jako smír?

Milovalo zemi, milovalo tvory a na svých bludných cestách bylo otráveno. Co vytrpělo! Jakou hořkost! Jaká muka! Hledalo rajske květy, nalezlo krvavou Kalvarii, ale tys nebyl na ní... byly tam pouze bolesti. A nyní, kdy ožívuje v mé paměti vzpomínka na tato utrpení, působí mi radost sbíratí je do kalicha a vylévati před tebou jako oběť smíru. A ty, vida před sebou znova všechny mé viny, připomeň si i mé bolesti...

Hřích zmizel v moři tvé krve, avšak bolest zůstala, mé srdce stále krvácí... Tvá spravedlnost je bičuje. Ó Ježíši, chci tě dále usmiřovati a tvá milost necht' mne chrání, abych nehledal úlevy u tvorů. Chci trpěti všechno jediné pro te-

be. Zde budu vylévati denně své slzy, sem budu přinášeti tajemství obětí, o nichž neví svět, a vzdechy srdce, které se stravuje v obětech, o nichž víš pouze ty sám.

Budu tě milovati, ó Ježíši, ale předvídám, že láskou trpící. Nebudu moci nabídnouti tvé svatosti skutky krásné a svaté, ale budu šťasten, budu-li moci obětovati tvé uražené Velebnosti vůni myrhy a hořkost pelyňku, které nasbírám místo květů na cestě k nebi.

Mé srdce je zde, ó Ježíši; prosím, zasad' do něho svůj kříž, ověnči je svými trny, zraň je svými ranami, ale zapal je ohněm své lásky.

* * *

Díky.

Mám srdce, ó Ježíši, sám jsi mi je dal. Co by bylo ze mne, kdybych ho neměl? Je pravda, nebyl bych tolik vytrpěl, ale byl bych okusil tolika čistých a svatých radostí? Ó Ježíši, jak smutni a ne-

šťastni jsou lidé bez srdce. Jsou jako sochy: díváme se chvíli na ně, ale jdeme dál, neboť jsou studené; studený pohled, studený úsměv... netrpí, nemilují... kámen v lidské podobě.

Vzpomínám na chvíle rajských radostí, ztrávené u tebe a s tebou. Díky, ó Ježíši, díky!

Vzpomínám na první svaté přijímání. Ještě jsem nevěděl, co je bolest, a již jsi mi připravil radost. V mé duši kvetly květy poesie a nevinnosti, klíčila v ní naděje. Otevřel jsem ti své srdce, volal jsem tě, a tys přišel, abys v něm bydlel. Byl to den nevyslovitelné blaženosti, kterou jsem cítil, které jsem okoušel všemi schopnostmi svého ducha. Ach, jak krásný byl tento den!... Ó Ježíši, bude věčnost v ráji také taková?

Mé srdce mělo své chvíle radosti, a to tím hlubší, čím mučivější bolesti mně připravil svět. Tobě jsem

mohl svěřovati svá tajemství, své naděje, směl jsem tě tolikrát prositi za odpuštění, zatím co svět mne zrazoval, mnou pohrdal, po mně nohama šlapal.... Ó Ježíši, moci přináseti oběti pro tebe, naslouchati vypravování o bolestech opuštěných srdcí, šeptati slova útěchy duším zoufalým, osušovati slzy, podávati pomocnou ruku klesajícím pod ranami neštěstí, moci posilovati duše, blízké smrti..., jak svaté a vzácné radosti připravila tvá dobrota mému ubohému srdci! Ne, není tento bídný život pouhým vyhnanstvím a žalářem; má v sobě něco z pravé vlasti, z pravé svobody; mé srdce okusilo trochu radostí nebeských, ochutnalo blaha pravé svobody.

Ó Ježíši, jaký bude kalich rajských rozkoší, když jsi vložil již do číše tohoto světa tolik sladkostí?

* * *

Prosba.

Toto srdce, které jsi mi dal, které tě uráželo a kterému jsi neustal prokazovati dobrodiní, je nyní zde, ve tvé přítomnosti a chtělo by zde zůstati navždy! Ó dobrý Ježíši, smiluj se nad ním a připoutej je k sobě zlatými pouty lásky. Nechá vám je zde: učiň je čisté, svaté, učiň je hodné tebe milovati.

Prosím tě, ó Ježíši můj: vzbud' v mém srdci božskou dychtivost nořiti se do moře tvé žhavé lásky. Znechut' a zprotiv mu pozemské radosti, které se snaží strhnouti na sebe aspoň jeden jeho úder, aspoň jedno zatoužení. A kdyby opět upadlo do hrozného neštěstí a těžce tě urazilo, zapřisahám tě, zraň je trny nejostřejšími, zbodni je výčitkami nejkrutějšími, přibij je na kříž sterých bolestí, dej mu ochutnati hořkostí smrtelných, aby překonáno milosrdenstvím tvých trestů navrátilo se k líbeznosti tvé lásky.

Dej mi, ó Ježíši, svou svatou lásku, ale dej mi ji rychle, abych měl ještě čas milovati tě zde na zemi.. Jsem blízek smrti.... dej, abych tě mohl milovati, prve než klesnu v hrob!

Neprosím tě o pocty, ó Ježíši, neprosím tě o rozkoše, o bohatství, prosím jediné o tvou lásku. Budu šťasten v pokořeních, jen když tě budu moci milovati, budu šťasten v chudobě, jen když tě budu smět milovati, budu šťasten v utrpeních, jen když mi nebude chybět tvá láska. I když bude mé ubohé srdce zdrceno bolestí, bude přece zpívati píseň štěstí, protože bude žíti a umíratí pro tebe.

POSLEDNÍ NÁVŠTĚVA

Nevím, ó můj Ježíši, kdy mne povoláš před svou soudnou stolicí... Snad jsou již připraveny váhy tvé spravedlnosti... snad se již brzy zachvěje vzduch úderem mé poslední hodiny.. snad je již blízko okamžik odchodu, tolikrát čekáný i obávaný... Ó Ježíši, jaká bude má poslední hodinka? Chtěl bych umřítí dívaje se na tebe, klaněje se tobě, miluje tebe...

Nevím, vrátím-li se zítra sem, ke svatostánku, abych rozmlouval s tebou... Toto by mohla býti má poslední návštěva.. A kdyby opravdu byla poslední? V nejistotě svého zítřku, v jistotě, že musím brzy zemřítí, prosím tě, můj nejlaskavější Ježíši, pohled' na mne, slyš mne a požehnej mne, jako by to byla má poslední návštěva na zemi.

* * *

Tedy naposled se dívám na tento oltář, na monstranci, můj zrak spočívá na svaté Hostii, mé čelo se koří před tebou, vzdávám ti hold klanění. Ještě jednou se ti klaním ve tvém pokoření eucharistickém .. Je to naposled; zanedlouho tě uvidím v lesku tvé velebnosti na trůně spravedlnosti a potom ... doufám ... na trůně tvé slávy.

Lampa mé víry zazáří posledními paprsky světla .. potom se rozbije o kámen hrobový a zhasne navždy ... Nebudu již věřití ... budu vidětí. Mé ubohé srdce udeří zanedlouho naposled a potom ... doufám ... bude se stravovati věčně v ohni nekonečné lásky. Ukončil jsem své klanění zde, v zástupu duší plačících, zanedlouho se ti budu klanětí ... doufám uprostřed zástupů vyvolených, kteří zpívají píseň věčného štěstí. Pohled', ó Ježíši, na své ubohé stvoření naposledy klečí před te

bou, naposledy se ti klaní... do-
hořela svíce jeho bytí... ohniště
vyhaslo.... zbude trochu popela,
ukrytého pod drnem hrobu.

* * *

Nežádám od tebe jiného nežli ze-
mřítí s hlavou, skloněnou na tvém
Srdci. Budoucnost nemá pro mne
bolesti a zklamání, a doufám, ani
vin. Nebojím se již ničeho, neboť
brzy se zlomí meč hněvu o tvrdý
kámen hrobový a konec bude vše-
mu utrpení. Ještě slovo čekáš ode
mne, prve než zmlknu na věky—:
„Díky!“ Ach Ježíši, díky, ano, dí-
ky! Paměť mi připomíná neko-
nečnou řadu tvých dobrodiní a mé
srdce cítí sladkou povinnost díků.
Za několik hodin vpíšeš poslední
slovo své lásky do knihy mého
života a já toužím vtisknouti na
ni pečeť své nejrůznější a nej-
hlubší vděčnosti. Zde před tvým
oltářem, odkud tryská po tolik let

pramen mé ctnosti a mého štěstí, zde ať dozní v slzách pohnutí poslední sloka písně vděčnosti, kterou jsem tak často zpíval v hodinách klanění. Díky, ó Ježíši, díky! Tys mne miloval a dovolil jsi, abych i já tě miloval: díky! Oplakával jsem své hříchy a tys mi odpustil: díky! Rozpínal jsem svou náruč a tys přicházel do mého srdce: díky! Plakal jsem a tys mne těšil: díky! Nesl jsem svůj kříž a nyní jej odkládám navždy na stupně tvého oltáře: díky! Toužil jsem po ráji a ty mně jej nyní otvíráš: díky! Toužil jsem po chvíli, kdy tě uzřím tváří v tvář a nyní padá závoj: díky! Po tolik let jsem zpíval smutné elegie vypovězených a nyní začínám věčný hymnus své vlasti: díky! Zanedlouho bude... mrtvola na hřbitově a duše v nebi: díky!

Zítřka už mne tu nebude... Ó Ježíši, na sbledanou v nebi!

* * *

**Jak silně buší mé ubohé srdce!
Zdá se mi, jako by se má duše dělila: jedna její část mne vábí k nebi a druhá k oltáři: chtěl bych do ráje... chtěl bych k Hostii... chtěl bych zpívati tam nahoře... chtěl bych se klaněti zde dole... ó Ježíši... naposled... poslední okamžik... Ty mne voláš... Zítřka tě uvidím...**

Proto „S Bohem“, svatý chráme, drahý kostelíčku, kde jsem prožil nejkrásnější a nejčistší hodiny svého života. S Bohem, ctihodné zdi, které jste hostily po celá léta mé bolesti a mé naděje, kde se ozývaly tolikrát modlitby mé víry a mé lásky, kde našel trpící poutník vždy přístřeší a klid na své cestě do věčnosti.

S Bohem, křtitelnice, jež jsi dala mému dětství korunu milosti, v níž našlo mé srdce svatou, nadpřirozenou sílu; tolikrát jsem se vracel sem plakati nad poskvrně-

ným a znesvěceným rouchem a má paměť kouznila mi v duchu krásné ranní červánky, které však příliš rychle prchly před bouří polední.

S Bohem, kazatelno, s níž mi zaznívala slova lásky a pokoje, odkud mně byl vysvětlován Ježíš, kde vzešlo mé mysli světlo a v mém srdci zanícen byl plamen, který mně byl spásou ve tmách a chladu života.

S Bohem, svatý oltáři, mlčelivý, ale živý svědku skrytých bojů, které jsem musil probojovati, abych podrobil královské moci Spasitelově celou svou bytost; ty svědku malomyslnosti, nad níž zvítězila nezlomná naděje, svědku dobrých předsevzetí, učiněných v bázni a úzkosti za cenu obětí, skrytých světu a dokonaných v pláči a lásce.

S Bohem, svatá stolice soudu a odpuštění, kde, vybřednuv z hořkých vod hříchů, nalézal jsem jasné a osvěžující prameny, plynoucí

z boku Ježíšova, kde pýcha odbojníka byla pošlapána pokorou kajícíka, kde jsem našel ztracený pokoj, dokonalé občerstvení a nový šat milosti a ctnosti.

S Bohem, věčná lampo, ó světlo sladké záře a tajemných paprsků; tys mne učilo vznešenému mlčení oné ctnosti, které je pozemská sláva břemenem a pohrdání pyšných sladkostí. Tys mne naučilo vážit si krásy života skrytého, který se stravuje v pozvolném, ustavičném obětování sebe sama a hledá svou slávu v tom, státi se hrstkou prachu z lásky k Ježíši.

S Bohem, krásné duše, eucharistické holubice; viděl jsem vás tisíckrát vznášeti se na svých bílých křídlech kolem svaté Hostie. Kolikrát jsem naslouchal steskům vaší lásky trpící a čisté, jež pronikaly až do srdce Ježíšova. S Bohem, které jste mi byly něžným a okouzlejícím vzorem ctnosti, jež

vyzařuje nebeské úsměvy Ženicha a božský půvab jeho neposkvrněné krásy. S Bohem, pokorní prosebníci, vy rekovně oběti lásky, které svoláváte na své útlé tělo tresty a hněv Beránka, aby nešťastní, nevědomí jeho katané dosáhli odpuštění a obrácení.

S Bohem, ó Ježíši! Necht' k tobě mluví naposled slzy mých očí, prudký tlukot mého srdce, chvění lásky, která proniká celou mou bytost, jež nedočkavě touží po smrti a vzkříšení. Ó Ježíši, ještě jednou vztahuji svou ruku k tobě, pozdravuji tě... S Bohem! S Bohem!... Mé koleno se shýbá, mé čelo se sklání... má ústa ti posílají poslední polibek, poslední slovo.... Ó Ježíši, klaním se ti.... Ó Ježíši, miluji tě.... ó Ježíši.... S Bohem!

DUŠE EUCHARISTICKÁ

I.

Jsou duše, které byly takřka stvořeny v Srdci Ježíšově ve chvíli jeho nejhlubších a nejněžnějších citů; jsou jako úsměv Boha, který kráčí smutnou zemí připomínaje pokoj nebe; jsou zosobněním krásy andělů, líbeznosti harfy serafů, plamenem, šlehajícím z ohniska lásky nebeské. Celá jejich bytost je tajemstvím světu, který v nich vidí jen všednost obyčejných duchů, ale je zázrakem těm, kteří dovedou oceniti tajemné bláznovství a svaté nadšení pro Eucharistii.

Taková duše kráčí životem, aniž by hýbala světem, aniž by konala skutky, k nimž by jí lidé tleskali, umírá neželená množstvím, ba nebude snad míti ani jediné květin-ky na svém hrobě. Ale protože je

vychována ve škole svatostánku, bude ozářena světlem a bude vydechovat vůni lásky. Šťasten, kdo se k ní může přiblížiti třeba jen na jeden den, kdo ji může pozorovati a poznávati její božskou krásu.

* * *

Duše eucharistická dovede patřiti na všechny věci přes sv. Hostii a soustřed'ovati v ní celý vesmír; pro ni všechno od Ježíše vychází a všechno se k Ježíši vrací. Nerozumuje, nevede učených hádek, ale myslí, uvažuje, rozjímá o Ježíši. Jiným stačí stín, hlas, pouhé zdání, aby byli připoutáni k zemi; jí všechno dává křídla, aby vzlétla k Eucharistii.

Vidí domy, které marnivost, okázalost, pýcha naplnily přepychem, aby lidé zapomněli na příbytky ve vlasti, která je očekává: a ona, nedotknutelná požitky blahobytu,

myslí na Ježíše, jemuž stačilo za příbytek místečko jako dlaň, a bolí ji, že nemůže svým tělem a svou krví vybudovati mu chrám. Vidí dobré a spravedlivé pracovati v potu tváře na svém posvěcení a myslí na Ježíše, jak ctnost malého hloučku jest mu útěchou za netečnost zástupů. Vidí hříšníky vykračovati si pyšně a se vztyčenou hlavou v okovech hanby, a hledí ke svatostánku ve smutných myšlenkách na Ježíše, jemuž lidská nevděčnost naplnila kalich žlučí. Vidí kolem sebe život v tisícerych projevech krásy, síly, práce, slyší hřmot dílen, vidí horečný chvat v obchodech, zmatené hemžení tisíců a tisíců světských zájmů: a myslí přitom na teplý a líbezný proud života, jenž prýští ze Srdce Ježíšova, vnáší do milionů duší svatou horečku lásky a povzbuzuje je, aby bojovaly až do únavy boj odříkání, obětí a heroismu všech ctností.

Z ulice zazní melancholický zpěv žalmu „Miserere“ — „Smiluj se na de mnou, Bože“, zatím co s výše se snáší vážný a slavnostní hlas zvonu: zpěv smrti, která ukládá ve svaté pole obět' svého triumfu, zpěv soucitu, jenž pláče, modlí se a doufá u mar nebožtíkových. Duše eucharistická tomu naslouchá, ve svých myšlenkách, rychlých jako let anděla, letí věrou k Eucharistii, a zatím, co všichni kolem ní vidí jen vyhaslý život, hrobku, jež se zdá zkázou, strašné zničení všech nadějí: ona obdivuje ve svaté Hostii zdroj veškerého života, příčinu všeho vzkříšení, důvod a jistotu blaženosti bez konce. Ježíš jí luští všechny záhady života i smrti, Ježíš jest abecedou řeči, která odpovídá na všechny otázky, je zlatý meč, přetínající spletené uzly lidské nevědomosti a pýchy, je atmosférou, která obklopuje, proniká a živí všechno stvoření na

zemi i v oblacích, je osa, kol níž se točí svět duší, je zázrak, bez něhož všecko je nic.

* * *

Člověk, vržený hříchem a božskou spravedlností do údolí slz, chtěje si nějak ulehčiti svůj osud, vytvořil harfu, sáhl do strun a hrál si píseň útěšnou. Do černých mraků bouře, do plamenů blesků zpíval hymny o svých krátkých radostech, opakoval je nad jekotem rozlíceného oceánu, zpěněného sterými nárazy vln, zpíval je k modrému azuru do tichých hvězd, do jejich šepotu o pokoji, jenž kyne lidstvu, uštvanému bolestí... A mnohé uchvátil tento zpěv, umlčel na chvíli vzpomínky na prolité slzy, zaplašil pocit trdné přítomnosti, zastřel chmurné obrazy hrozících pohrom.

Duše eucharistická odvrací se od oněch lkavých zpěvů a jde hledat

jiné melodie a jiné zpěvy: nalézá anděly svatostánku, kteří za doprovodu zlatých ceter zpívají hlasem, jenž nezná vzlykotu, věčné hymny o neposkvrněném Beránku, hymny naděje, jež dozrála v paprscích svaté Hostie, hymny lásky, která s tichým úsměvem spojuje v blaženém objetí člověka, jenž pláče, a Boha, jenž odpouští a těší.

Člověk mluví neustále o badání, o pokladech rozumu, o vzletech genia — a své řeči říká věda — mluví, a vědychtiví chvátají do jeho školy, mluví, a prchají temnoty nevědomosti; v záři nové kultury a pokroku staví si člověk pomníky z bronzu, ze sádry a z hlíny.

Člověk mluví, a duše eucharistická zůstává něma, protože slovo lidské je příliš nicotné pro toho, kdo myslí na Ježíše. Duše eucharistická zná svatou Hostii a v ma-

lé, bílé způsobě vidí nesmírný svět pravdy, krásy, vědy, která vlévá poklady věčné a vždycky nové do andělských srdcí v nebi a do panenských duší na zemi. Každá řeč je jí prázdná, není-li v ní Ježíš, ale pouhé jméno „Eucharistie“ rozvučí harfu její duše a její slova, její řeči hoří výmluvností básníka, přesahující chápavost davu, jenž se Bohu odcizil. Líčí kousek ráje, ukrytého v kalichu, popisuje tajemství lásky, obsažená v jediném sv. přijímání, zjevuje oheň a vzlet srdce, opojeného Eucharistií, a dává tušiti tajemné proudy něhy, plynoucí z Ježíše do duše a z duše k Ježíši.

* * *

Duše eucharistická stojí na zemi, ale srdcem je ve svatostánku a hlavou v nebi. Veškerý její časný život má příchut' věčnosti, jejího ducha tísní úzké hranice stvoření,

nutká ji to výše, vzněty své lásky proniká do oblak, aby hledala Boha. Víra rozdrtí a ze srdce odstraní balvany, nakupené vášněmi na cestě ctnosti, a duše jde dále královskou cestou k Hostii. Usmívá se na úsvitě na eucharistické Slunce, které zanedlouho probudí den v duši hladovějící po Ježíši; usmívá se za večera při vzpomínce na hrob, který jí bude branou ráje; usmívá se v radosti, protože tuto radost jí poslala láska Ježíšova, usmívá se pod křížem, protože jsou na něm stopy Krve Ježíšovy; usmívá se v životě, protože její život je spojen s životem Ježíšovým, ani ve smrti nezmizí úsměv s jejích zsinalých rtů, protože na nich ucítí políbení Ježíšovo.

DUŠE EUCHARISTICKÁ

II.

Králové světa nosí korunu na čele, duše eucharistická ji nosí v srdci. Jejím královstvím je Eucharistie, protože jejím králem jest Ježíš. A jak nesmírné je toto království, jak velebný jest jeho vládce! Oživena, obklopena, pohlcena touto láskou, nemyslí, nevidí, nemiluje jiného než Ježíše. Ježíš je kouzlo, které ji uchvacuje, je pouto, které ji svírá, je blaženost, která ji unáší do ráje. Ona má své radosti, ale jsou to radosti Ježíšovy, má své slzy, ale jsou to slzy Ježíšovy, má své boje, ale jsou to boje lásky Ježíšovy.

* * *

Abychom dokonali veliké skutky, musíme vzdorovati překážkám

a obtížím bez konce a nad nimi zvítěziti. Když láska Ježíšova ovládla duši, pudí ji spojití se s ním; a protože toto spojení je nemožné, dokud nebyly prolomeny překážky, nastává duši eucharistické těžký zápas, k němuž je potřebí obětí, ba hrdinství.

Jsou proti ní spiknuty nejen mocnosti pekla, ale i předsudky světa, který shledává výstředním vše, co činí pro Ježíše: přepjatostí je hodina klanění, každodenní přítomnost při jedné neb několika mších sv., denní sv. přijímání, přepjatostí je, hledá-li duše posilu pro čistou lásku eucharistickou ve zbožné četbě, rozjímání, ve zbožných rozmluvách. Ale duše eucharistická má na posměch, výtky, protivenství jen jedinou odpověď: jde totiž jimi neochvějná, jako by šla mlhou, a nenechává se odvrátiti od své cesty k Ježíši, neboť hlas jejího Miláčka je sice jemný

a něžný, ale je mnohem silnější nežli bouře, burácející na oceánu.

* * *

Láska usiluje o podobnost dvou srdcí: a duše eucharistická hledíc na dokonalosti Ježíšovy a na svou vlastní ubohost, vidí, jaký je mezi nimi rozdíl, a snaží se jej odstranit usilovným zdokonalováním, které ji stojí opět nové boje, ale zjednává jí nová vítězství.

K vlastním chybám je neúprosná a naprosto nemilosrdná: neodpustí si jediné volnosti v pohledech, slovech, myšlenkách; umrtvuje své smysly, ducha, srdce ve všem, co může býti podrobena dobrovolnému kříži, co může býti označeno trnem, co může býti probodeno hřebem Ježíšovým: nezná mírnosti ve zpytování svědomí a koná je s přísností neúprosného soudce, je houževnatě vytrvalá v ovládání sebe, nezná příměří, nezná úlevy, ne-

zarazí ji nářek potlačované přirozenosti, úporně hledá nové krásy duchovní, aby v ní stále skvěleji zářilo zlato lásky! A toto všecko činí, aby se jí podařilo, učiniti v sobě obraz Ježíšův méně mdlým a připraviti mu milejší pobyt v hodině svatého přijímání.

Její láska k Ježíši nehledá sladkostí a zachovává božský plamen žhavý a živý i v temnotách a mrazu. Někdy je svatostánek pro ni němý, němá je Hostie. Modlitba vychází z jejího srdce jako z rozbité harfy, nemá souzvuku, neokouzluje. Její myšlenky při adoracích jsou namáhavé, vzpomínky suchopárné, city vyprahlé, sv. přijímání je jako zima bez květů. Ježíš přichází do jejího srdce, aniž by řekl jediné slovo, aby je uslyšela, aniž by na ni pohlédl, aby to viděla, aniž by zanechal v duši nej-

slabší stopu své návštěvy. Kalich Krve Ježíšovy podobá se spíše kalichu z Getsemany než kalichu z Večeřadla.

Odchází smutna, zmučena; čelo, zrak mluví o hrozném trýzní; oči se zalévají slzami, ústa jsou vyprahlá vzdechy, srdce se svíjí v nezměrné bolesti. A přece neodpírá Ježíši ani jediné minuty klanění, modlitby a lásky, setrvává u stupňů oltáře, kam ji Ježíš volá, vždy je tam se rty otevřenými, kdykoli se Ježíš blíží, aby v ní přebýval; je ochotna přinášeti další oběti, neokusiti po celý život ani jediné radosti eucharistické, aby po všechny okamžiky svého života činila vůli svého přemilého Ježíše.

* * *

Trpí-li smutek či bolest, jestli pláče, má-li srdce rozerváno, není to pro urážky, kterými ji svět zasypává, ale pro nevděčnosti, jimiž je naplněno Srdce Ježíšovo.

Ježíš je opuštěn ve svatostánku a ona by chtěla míti tolik duší a tolik srdcí, kolik má myšlenek a citů, aby se mohla klaněti před jeho oltářem. Svět se Ježíši rouhá, ona však sbírá na své rty všechny zpěvy andělů a všechny modlitby svatých, aby tichým chvalozpěvem udusila strašný hlas rouhání na zemi. Ježíš je ještě tisícům a milionům duší neznám, a ona by chtěla míti moc Ježíšovu, aby zmnohonásobila jeho přítomnost, aby zjevila jeho slova, odhalila jeho tvář všude, kde je aspoň jediná duše; chtěla by vlastníma rukama stavěti chrámy a svatostánky, v nichž by se shromažďovala všechna pokolení lidská, aby tam zpívala Ježíši chvály, milovala ho a přijímala do srdce.

* * *

Láska k Ježíši není pro duši eucharistickou cit prchavý, je to vášně, ale vášně anděla, odsouze-

ného k vyhnanství na zemi, aby tam hledal ztraceného Ježíše; je to cit, který ji povznáší k nebi, jako vášeň lásky kdysi snesla Slovo na zemi; je to vášeň, která chápe jediné slovo: Ježíš, která miluje jediný předmět: Ježíše, kterou neuspokojí, leč jediné: viděti, milovati a věčně požívati Ježíše.

Všechno posuzuje podle zásad Ježíšových, na všechno hledí zrakem Ježíšovým, co nevychází z Ježíše, není jí ničím, a co nesměřuje k Ježíši, je jí marnost a přelud. Chtěla by býti ode všech zapomenuta, odloučena, chtěla by žíti samotinká ve stínu ciboria, mezi paprsky monstrance. Chtěla by býti atomem prachu, ukrytým v temném koutku svatostánku.

Duše eucharistická jako by žila v záchvatech šílení: pro všechny poklady světa má pouze útrpný úsměv. Jí postačí věděti, že je zde Ježíš, který v přemíře lásky vzal

na sebe lidské tělo, aby trpěl,
umřel, aby se stal pokrmem a ná-
pojem ke spáse tvorů hříšných a
nevděčných.

Šťastná duše, kterou úplně chá-
pe jediný Ježíš.

MĚSÍČNÍ OBNOVA

Ó Ježíši, cítím potřebu zamysleti se nad svou duší a nevím, kde bych mohl lépe soustřediti své myšlenky nežli u svatostánku tvé lásky. Zde jsem prožil tolik klidných chvil, zde jsi mluvil tak líbezně k mému srdci, zde jsi mi udělil nescetných milostí, zde, jak doufám, udělíš nové světlo mé mysli a novou sílu mé vůli. Chci se u tebe chvilku zastaviti na své pouti do věčnosti, v rozjímání dopřáti své duši odpočinku, aby nabyla nové síly a mohla kráčet až k bráně nebeské. Ó dobrý Ježíši, vidíš mou snahu polepšiti se, sloužit ti věrněji a horlivěji, znáš upřímnost mých tužeb. Pomoz mi tedy a učiň mne svatým!

I. — Uplynul opět měsíc mého života: počet mých dnů se zmenšil, hrob se zase o krok přiblížil... snad nejsem od něho daleko... Jak

ten čas letí! Jak kvapně se blíží smrt... Nejednen z mých známých odešel v minulém měsíci na věčnost... Proč je Bůh zavolaal a proč mne ušetřil? Pro mé zásluhy? Taková myšlenka by byla velkou smělostí... Dosud žiji... mám ještě čas polepšiti se. Proč? Protože mně Bůh dopřál míry milosti, které odepřel tolika jiným duším. Odkud tato přednost? Toť tajemstvím Srdce Ježíšova... Neznám ho, však vím jistě, že je to z lásky. Kdyby mne Ježíš nemiloval, nebyl bych již zde... a kdož ví, kde bych byl!

Ježíš mne miluje a čas zatím prchá. V knize mého života bude měsíc... den... okamžik, který bude poslední; po něm přijde soud... věčnost... nebe nebo peklo. A kdo mne ujistí, že tento hrozný měsíc, měsíc mé smrti, ještě nezačal? Ó běda! Dříve či později budu i já zapsán v seznamu mrtvých, mé tělo klesne do

hrobu. Vrstva hlíny oddělí mne od žijících, některá dobrá duše bude po několik dní vyslovovati mé jméno a potom... ticho... A kde budu já? Musím zemřít. Kdo musí zemřít?... *Já!*... já, který se jmenuji N. N., já, který nyní rozjímám před svatostánkem... Co jsem tak často říkal o jiných, řeknou jiní o mně... *On zemřel.* — Je to sen? Byl by to děsný sen! Ale není to sen, je to skutečnost... ach, jak hrozná skutečnost! Zemřít!... Zmizeti se světa!... Zanedlouho býti zapomenut ode všech!... Jít... Kam? Do ráje? ... Do pekla? ... Ó Ježíši, ty víš, kam přijdu, proč mně to neřekneš? ... Mám se báti? Mám doufat? ... Ty mne miluješ, ó dobrý Ježíši, a protože mne miluješ, doufám a doufám pevně.

II. Konec mého života rozhodne o mém věčném osudu. Co tedy bude ze mne? Kdybych měl zemřít

v tomto okamžiku, mohl bych býti kliden pro uplynulý měsíc? Jak jsem jej prožil? Při poslední obnově jsem si umínil tak mnohé, a co jsem vykonal?

Děkuji Ti, ó Ježíši. Denně jsem přijímal nejsv. Svátost duchovně nebo svátostně... Obcoval jsem mši sv.... navštěvoval jsem často nejsv. Svátost... Domnívám se, že jsem nebyl ani jediný den bez posvěcující milosti, a tudíž jsem získal nějaké zásluhy pro nebe. Ale.. neměl jsem možnosti konati více a lépe? Mé modlitby? Znehodnotil jsem je velmi často dobrovolnými roztržitostmi, někdy jsem je vynechal bez důvodu... Rozjímání? Konal jsem je sice, leč za dne jsem na ně sotva vzpomněl, a proto jeho ovoce nebylo valné. — A přece některá rozjímání zdála se pro mne jako stvořena, tak byla přiléhavá... Pokrok ve ctnosti? Jsem skorem na tomtéž stupni ja-

ko v minulém měsíci. Nastalo snad nějaké zlepšení, ale mohl jsem učiniti více. A potom, mám jistou chybu, která je mi milejší než ctnost... ona příležitost... tajná pýcha... tajný odpor... ono přísné posuzování... Zkrátka nejsem spokojen se sebou. Svaté přijímání? Mohl jsem se na ně lépe připravovati... mohl jsem prodloužití důkůčinění o několik minut... některý den jsem byl tak vlažný, že jsem si ani nevzpomněl na ranní sv. přijímání... Snad jsem byl dříve přece lepší? ... Mše svatá? I tu mně svědomí činí výčitky... byl jsem dobrovolně roztržit.... někdy mi trvala příliš dlouho... někdy se mi zdálo, že, kdybych ji vynechal, nebylo by zle... četl jsem v knize, ale více očima než srdcem... a zatím, co Krev Ježíšova tekla blízko mne, nesnažil jsem se sbíratí její krůpěje... Návštěvy? Ne vždy, ale často jsem

přicházel poněkud nerad... a v kostele, místo abych přemáhal svou vyprahlost, dal jsem se jí přemoci a ony požehnané a vzácné chvíle prchly bez velkého užitku.

Veškerou touto bídou nezasloužil jsem ovšem pekla, ale očistec? Já, který se tak vyhýbám utrpení, jsem tak pošetilý, že je pozvolna přivolávám, a to právě tím, čím si jiní získávají nebe; připravuji si očistec při modlitbě, při rozjímání a při duchovní četbě, při cvičení křesťanských ctností, dokonce před svatostánkem v důvěrném obcování s Ježíšem. V tomto měsíci dobyl jsem sice kousek ráje, ale na cestu, která k němu vede, ano téměř na jeho práh sypal jsem s pošetilou zručností žhavé uhlí očišcové. A přece musím po něm kráčet svými nohama a hasiti je svými slzami.

III. — Smrti nelze důvěřovati. Unikl-li jsem jí v uplynulém mě-

síci, může mne zasáhnouti v měsíci nastávajícím. Abych se tedy postaral o svou duši a nebyl náhle přepaden, umiňuji si:

1. Mysleti denně na smrt. Vmyslím se do přítomnosti Ježíše svátostného a představím si, že budu žíti pouze tento měsíc, spočítám, kolik dní života mi ještě zbývá, kolik sv. přijímání, kolik mší sv., kolik návštěv nejsv. Svátosti dopřeje mi Boží dobrota; potom spořádám opravdu své svědomí tak, abych se mohl klidně postavit před tvář smrti, soudu, věčnosti.

2. Cvičiti se denně ve ctnosti. Uvědomím si ráno svou hlavní chybu a umíním si pevně cvičiti se přes den v opačné ctnosti. Častěji za dne si připomenu toto předsevzetí a večer budu zpytovat svědomí, jak jsem mu byl věrný.

3. Činiti pokání. Budu se denně cvičiti v umrtvování a udržovati v sobě ducha obětního. Chci trpěti

mlčky bolest duše i těla, abych zadostčinil za své hříchy.

4. Zůstatí spojen s Ježíšem. Budu přijímati svátostně a vícekrát za den duchovně, aby mé skutky byly posvěceny a získaly mně rozmnožení milosti, aby můj duch a mé srdce zůstaly stále spojeny s Ježíšem, v jehož Srdci ukryt chci umíratí a z něhož uslyším svůj rozsudek.

Rozjímal jsem o smrti: učinil jsem předsevzetí, která se mi zdála nejvhodnější, abych se mohl s důvěrou a s klidným svědomím postaviti tváří v tvář smrti. Na mně jest, abych vyplnil věrně tyto sliby . . . Ty pak, ó můj dobrý Ježíši, pomáhej mi svou milostí . . .

Ó můj sladký Ježíši, vidíš, jak horoucně toužím státi se svatým, prve než umru . . . Otevři, prosím, své Srdce a dovol mi tam vložití tuto svou touhu a svěřiti ji ochraň a moci tvé něžné lásky. V ne-

mnohých dnech, které mi ještě zbývají, nechci býti svým pánem . . odevzdávám se ti slepě: vládni nade mnou tvá vůle a moc tvé milosti. Upevni v mém duchu myšlenku, že musím brzy zemřít, abych na ni nikdy nezapomněl. Posilni mé předsevzetí polepšiti se, podporuj a ved' mne, abych je uskutečnil. Dej mému srdci oheň, který by je očistil ode všech skvrn, ozdobil krásou, obohatil zásluhami a zalil štěstím. Tento měsíc rychle uplyne a potom . . . co bude ze mne? Ó Ježíši, o jedinou milost tě prosím: býti v tomto měsíci buď svatým na zemi nebo blaženým v nebi.

MILOST

Ježíš:

Jaké myšlenky tíživají tvého ducha, když přicházíš ke mně! Namáhavě hledáš slova a city, aby ses připravil k svatému přijímání. Jak tě při tom matou vzpomínky na denní chyby! Jsi malomyslný pro své nedokonalosti, přemýšlíš, které milosti by sis měl ode mne vyprositi, znepokojuješ se pro svou roztržitost . . . a na konec se tážeš pln strachu, nejsou-li tvé návštěvy a sv. přijímání spíše zlé než dobré. A já bych tě chtěl zatím přesvědčiti, že, jsi-li bez těžkého hříchu, potěšíš mé srdce každou svou návštěvou, protože je tvá duše oděna rouchem milosti.

Ó, kdybys věděl, jak se na tebe dívám, kdybys věděl, jaké zalíbení mám v tobě, kdybys věděl, jakou rozkoší se plní mé srdce!

Oděn milostí, jevíš se mému zrak-
ku v kráse, která mne uchvacuje.
Andělé nebeští jsou krásní, svatí
v nebi jsou krásní, ale tvoje krása
je bezmála táž. Moje milost zdo-
bí tě mou vlastní čistotou, mou
vlastní svatostí, takže patře na te-
be, vidím překrásný a přeskvělý
obraz sebe sama. A pak se nemám
radovati, když tě vidím přicházeti
ke mně?

Milá duše, nikdy ti nesluší jmé-
na „přítelkyně, nevěsta, dítě“ lépe,
nežli když jsi u mne. Tu s tebou
obcuji důvěrně jako Přítel, něž-
ně jako Ženich, rozpínám náruč,
abych tě přitiskl na své Srdce jako
Otec. A ty z pošetilého strachu ode
mne prcháš, místo aby ses ke mně
přivinul. Jsem ovšem tvým Bohem,
ale jsou-li mně milá tvá klanění,
jest mně milejší tvá srdečnost a
důvěra. Je pravda, že chci, aby ses
pokořil před mou tváří, ale to
proto, že pokora rozmnožuje v to-

bě milost a ty jsi mně potom milější a dražší.

Mám také nebe na zemi a tímto nebem jsi ty. Nechápeš dobře, co je milost; já však vidím všecku vnitřní krásu a jsem unesen. Jsi-li v milosti, slyším zaznívati ve tvé duši rajskou hudbu, vidím v ní zázraky, které převyšují divy vesmíru, vidím zde přebývati nejsvětější Trojici jako ve svém chrámu, jako na svém trůně, a kdybych — což je ovšem nemožno — neměl nebeského dvora, stačila by mi tvá duše, tak je vznešená, milostná a líbezná... Ó, modli se, modli se stále, abys poznal, co jest milost. Teprve potom pochopíš, proč tě miluji, ačkoli jsi svou přirozeností tak ubohý...

* * *

Tato duchovní krásu, tento božský půvab, tato nebeská nádhera mohou v tobě vzrůstati stále, bez

omezení. Čím více rosteš v milosti, tím více mne k sobě přitahuješ: a já, abych mohl míti z tebe ještě větší radost, odměňuji tě novým vzrůstem milosti, jestliže s první milostí spolupůsobíš.

Mysli častěji na to, milovaná duše, a tato myšlenka tě posílí.

Novou krásu a větší milost získáváš nejen při každém sv. přijímání, při mši svaté, při návštěvě nejsv. Svátosti, nýbrž každou myšlenkou na mne, střelnou modlitbou, vzbudíš-li lásku ke mně, pozdravíš-li mne zblízka nebo z dálky, učiníš-li kříž nebo poklekneš, po každé, když učiníš násilí své přirozenosti, když sneseš mlčky nějaké pokoření, když trpíš odevdaně malou bolest, když vzbudíš nějakou dobrou touhu nebo žádost, zkrátka, kdykoli vykonáš něco pro mne. A kdybys mohl potom večer viděti svou duši v zrcadle, poznal bys, že je v mých očích bohatší,

půvabnější, dražší, že ji miluji víc a více.

Je ovšem pravda . . . a slyš to ke svému dobru — že často kazíš mé dílo a milost tak krásnou že zatemňuješ dennímu chybami; já však ji neustávám obnovovati svým milosrdenstvím. Někdy přicházíš ke sv. přijímání ve stavu, který vzbuzuje soucit. Třeba jsi neztratil milosti, ale jak jsi ji zakalil! . . . A já, abych nepozbyl radosti ze tvé duševní krásy, smývám všechny tvé poskvrny a povznáším ji k prvotní její skvělosti. Musím ti činiti výčitky, neboť nezřídka vedeme spolu opravdový boj: ty stíráš mé milosti lesk a já jí ho opět dodávám, ty ji zeslabuješ a já ji opět posiluji, ty .. Není tomu tak?

* * *

A nyní slyš! Mám zalíbení v duších, které jsou v milosti; opakují ti, že jsou mým nebem na zemi.

Ale uvaž dobře, že tě nepotřebuji . . . Jsem Bůh a mohu si stvořiti celé zástupy duší, ochotných zaujmouti tvé místo v mém Srdci, jakmile se ho staneš nehodným. Uč se tedy vážiti si milosti, neboť jakmile ji ztratíš, staneš se pro mne předmětem odporu a pohrdání.

Chceš-li býti ustavičně v milosti, a tak se mně líbiti, chceš-li získati mou lásku, modli se, bdi, pracuj, trp, miluj!

Modli se! Ale ne proto, abys ukojil své touhy, pocházející spíše ze sobectví než ze ctnosti, nýbrž modli se, aby se milost den ze dne rozmáhala ve tvé duši. Nezáleží mnoho na tom, trpíš-li na zemi více či méně, jen když nabýváš stále větší krásy v mých očích.

Bdi! Uvaž dobře, že, čím vznešenější je milost, tím urputnější boj ti vypoví d'ábel, aby ti ji vyrval, a můžeš jí pozbyti malou neprozřetelností. Stačí pohled, slovo,

neovládnutý cit, aby tě přivedly na cestu zkázy. Nepřítel nebude žádati, abys jej přijal slavnostně a odevzdal mu okázale panství nad svou duší, jemu stačí malá skulin-ka . . . ostatní přijde samo sebou. Bud' na stráži, nedůvěřuj d'áblu, světu a sobě, neboť tvůj poklad je dražší nad všechny oběti.

Pracuj! Milost je můj dar, ale je také odměna za tvé spolupůsobení. Necht' neuplyne ani jediný den, abys neusiloval více méně o její rozmnožení a zkrásnění. Pracuj, abys potlačil své vášně, zvláště tu nejvzpornější, pracuj, napodobuje mé ctnosti; pracuj, prokazuje dobré svému bližnímu. Pracuj, kolik můžeš, bys hájil a podporoval ve světě mé zájmy. Pracuj duchem, srdcem, myšlenkami a vůlí. Ve vzrůstu své duševní krásy nalezneš odměnu své práce.

Trp! Pamatuj si, že říše milosti je založena na bolestech mého

utrpení. Mou krvavou obětí rozkvetla znova krása, zmizelá ze zahrady rajske, a bez obětí nemůže býti uchována v duších. Čas, ztrávený na kříži, považuj za drahocenný, protože je to čas milosti. Spoj své slzy s mou Krví, aby padnouce do duše, učinily ji mým očím krásnější a mému srdci dražší.

Miluj! Máš srdce. A víš, co máš vlastně milovati? Viz mne ve sv. Hostii! Zde je předmět tvé lásky a živý, nejbohatší pramen milosti. Hojnost milostí bude vždy záležití na množství tvé lásky k nejsv. Svátosti. Čím více bude tvůj život proniknut Eucharistií, tím skvěleji bude v tobě zářiti milost. Čím více náležíš Ježíši, tím více bude Ježíš náležeti tobě. Milost je světlo, avšak já jsem Slunce. Milost je teplo, ale já jsem Oheň. Milost je krása, avšak já jsem Krása věčná. Milost je líbeznost, však já jsem zosobněná Otcova Láska.

Proto přijď a přines mi své srdce! Přijď, miluj mne, pohruž se do mého Srdce, zapomeň v opojení mé lásky na vše ostatní a potom počneš chápati, co znamená žítí v milosti Ježíšově.

PROSTŘEDNÍK

Vykupitelské dílo Ježíšovo ne-
skončilo, když se vrátil s hory Oli-
vetské k Otci: pokračuje v něm
neustále v Eucharistii, kde je spo-
lečníkem všech duší na cestě k ne-
besům. Spojuje se s nimi, živí je
svým Tělem, napájí je svou Krví,
a tak je zbožšťuje a obohacuje zá-
sluhami pro nebe. Bez Ježíše není
spáasy, není života milosti, není
věčné slávy. Kdo ho chce dosíci,
musí se živiti jeho Tělem a Krví,
musí ho učiniti svým prostřední-
kem.

Jaká útěcha v této pravdě, že jis-
tě přijdu do nebe cestou, která ve-
de přes svatostánek, že se jistě lí-
bím Bohu, jsem-li spojen s Ježíšem.
Jsem-li s ním spojen, stávají se je-
ho zásluhy mými, a tím nabývám
práva na věčnou blaženost. Já,
tak chudý, nehodný a plný vin...

jsem tak proměněn, že jsem drahý očím Božím i jeho Srdci a zasluhuji si nebe.

* * *

Ježíš je prostředníkem mezi Bohem a lidmi, mezi nebem a zemí, a jako snížil Boha ke člověku, tak pozvedl člověka k Bohu. Přenesl stánek Boží na zemi a nebe učinil příbytkem lidí.

On jest prostředníkem, který má moc učiniti hříšníka svatým, nespravedlivého spravedlivým, ohyzdného krásným, ubožáka dokonalým, temnotu proměnit ve světlo . . . slovem má moc zbožstiti tvo-
ra.

Všichni, kdo žijí v Ježíši, svlékají svou vlastní nedokonalost, aby oblekli jeho dokonalost Bez Ježíše bloudím jako atom v prostorách světových, s Ježíšem kráčím po cestě svatosti k nebi . . . Bez Ježíše živořím . . . s Ježíšem jsem

jako lampa před jeho stánkem na zemi a budu se stkvíti jako hvězda před jeho nebeským trůnem na věčnosti . . . Ach, můj Ježíši, jak se cítím velikým, jak jsem u tebe šťasten!

Modlím se . . . ale jak ubohá je má modlitba! . . . Někdy mne tísní strach, že utonu v záplavě pozemských věcí a nedostanu se k Srdci Božímu . . . Ale složím svou modlitbu ke tvým nohám, odporučím ji tobě . . . a ty ji vložíš do svého Srdce, rozpálíš ji svou láskou a se tvých rtů vystoupí jako všemohoucí dech až k Otci . . .

Pracuji, ale jsem někdy unaven a sklíčen. Jaké zásluhy získám tak nedokonalými skutky? Který můj čin mohl by se odvážiti předstoupiti před Toho, jenž žije v nebi v lesku svatosti? . . . A ty, můj Ježíši, díváš se na mne . . . Učiň mou únavu svou, mé námahy svými, můj pot svým a vše to obětuj nebeskému Otci . . .

Miluji... tolik miluji svého Boha... chci jej milovati nyní i vždycky... milovati nade všecko a víc než sebe... Ale jaký je plamének mé lásky? Ty víš, ó Ježíši, jak bídne je mé srdce, ty znáš jeho nestálost, ty vidíš jeho slabost, ty znáš jeho vinu přes všecku dobrou vůli... Řekni, ó Ježíši, je moje láska hodna přijetí do říše lásky?.... Ale jak dobrý jsi, ó můj Ježíši! Ty spojíš malý plamének, který přináším ke svatostánku, s plamenem svého Srdce a tak jej nabídeš nebeskému Otci.

Trpím..... již tolik let trpím; často vidíš mé skryté slzy při adoracích... slyšíš mne volati z dáli, když nejsem u tebe.... Čteš bolesti, které skrývám před každým pohledem lidí... znáš mou Getsemanu i mou Kalvarii... Ale jestli nestačily oběti čtyř tisíciletí uchlácholiti hněv Boží, jak jej uchlácholí mé krátké utrpení? Jestli to-

lik pokolení obětujících nemohlo usmířiti nebe, jak se to podaří mně? ... mně samému? ... Ale ty jsi dobrý: přijímáš mé bolesti, jež nemají ceny, přijímáš mé slzy a pláčeš jimi za mne... béřeš můj kříž a umíráš na něm za mne... Já trpím, ale ty shrneš ve svém Srdci, ve své duši, v celé své bytosti všechno mé utrpení, podáváš je Bohu a odzbrojuješ ho a usmiňuješ... vymáháš od něho odpuštění, požehnání, lásku...

* * *

Ježíš jest prostředníkem, který mne spojuje přímo s Bohem, který uděluje všem mým skutkům nadpřirozenou hodnotu. Není myšlenky tak všední, není skutku tak nepatrného, aby nemohl býti nabídnut Bohu prostřednictvím Ježíšovým, aby ho Bůh nepřijal se zalíbením.

Který genius lidský byl by mohl

tušiti, že jsou možny takové přeměny prostřednictvím malé Hostie? Kdyby nám to víra nezjevila, kdo by mohl pomyslit na takovou velikost? A přece zapomínám na divuplné prostřednictví Ježíšovo, revšímám si ho, velmi málo ho užívám k blahu své duše, ačkoliv je mi známo.

Při všem svém jednání mám pouze na zřeteli, jakou cenu mají mé činy samy v sobě, a příliš málo myslím na to, čím se stávají prostřednictvím Ježíšovým. Odtud mé nářky, že nekonám nic velkého; bojím se, že budu míti na sklonku svého života prázdné ruce, že budu na soudu Božím zavržen..... Ó, jaká škoda, když zapomínáme eucharistických pravd!

Ježíš není ve svaté Hostii jedině proto, aby přijímal klanění, ale spíše proto, aby uděloval dobrodiní; nepoužití tedy jeho štědrosti znamená býti tvrdým k jeho

Srdci. Ve svaté Hostii pokračuje ve svém poslání, počatém za života pozemského; a jako by bylo bývalo pošetilé a urážlivé, kdyby ho lidé nebyli o nic prosili, dokud žil na zemi, tak je tomu i nyní, když žije ve Svátosti.

Ježíšova láska není jen planý cit; kdyby pro mne Ježíš nic ne učinil, nemiloval by mne. Nesnažím-li se poskytnouti mu příležitosti, aby mně mohl prokazovati dobrodiní, překážím mu v lásce ke mně. Nemilovati Ježíše jest hřích, který dal svatý Pavel do klatby; leč, co je to, nenechati se milovati od Ježíše? Je v lidské řeči jméno, aby vyjádřilo šílenství, které odsuzuje k nečinnosti vřelou lásku všemohoucího Boha?

* * *

Ach, Ježíši můj, pro lásku! Ne-
přestaň ani okamžik milovati toto
ubohé stvoření! Jestliže jsem svou

malou věrou spoutal tvé štědré ruce, smiluj se, roztrhni tato pouta a uvolni celou nesmírnou svobodu své lásky.

Ó svatá Hostie, nikdy více tě neopustím, příliš tě potřebuji! Budu tě navštěvovati. Nemohu se ti klaněti jako anděl, ale složím ke tvým nohám celé své denní dílo: myšlenky svého ducha, práci svých rukou, každou námahu, i tu nejnižší, nejopovrženější, nejvšednější. A ty, ó dobrý Ježíši, přijmi skrovnou žeň s mého pole, obětuj ji svýma vlastníma rukama Bohu a pros ho, aby denně svlažoval rosou své milosti mé znavené čelo.

Budu tě přijímati. Až budeš v mém srdci, vezmi si všechny city, které mám pro své drahé, pro své dobrodince, city, které bych si přál míti pro ty, kteří mi chtějí zlé, city, které chovám pro tvory země, především ale city k Bohu, o jejichž zvroucnění usiluji. Pojmi vše-

cky tyto slabé city do svého vlastního Srdce, obětuj je s ním Bohu a pros ho, aby v mém srdci zanítil oheň, jenž by zapálil a strávil všechny náklonnosti, které je poskvvrňují.

Půjdu na mši sv. Dám ti všechny své slzy a bolesti v oné hodině krve a lásky. Ó Ježíši, pomni, že, je-li můj život chud na dobré skutky, je bohat na utrpení a kříže: spoj se svou obětí vše, co jsem vytrpěl v minulosti, co trpím nyní a co mně zbývá trpěti v budoucnosti; obětuj všechno Bohu jako oběť zápalnou a pros ho, aby zapomněl na mé viny a udělil mi odpuštění a milosti, které vylil na zemi, když jsi vydechl naposled na dřevě kříže.

OBĚŤ

Časté vyslovování jména Ježíš zavini-
lo, že zapomínám částečně na
jeho význam. Toto vznešené jmé-
no nemá ve mně pouze oživova-
ti vzpomínku na druhou božskou
osobu, ale také na její dokona-
losti. Když myslím na to, že Ježíš
žije v Eucharistii, musím si také
ujasniti, že s Ježíšem tam žije i je-
ho moudrost, jeho dobrota, jeho
moc a jeho krása, ale především
jeho oběť. Z toho plyne: jsou-li
v Eucharistii všechny jeho dokona-
losti zesvátostněny, je tam také
zvláštním způsobem zesvátostněna
jeho oběť.

Zesvátostněná oběť! Kdykoli při-
jímám, vchází Ježíš-Oběť do mého
srdce. Tedy ve mně žije božská
Oběť, totiž Ježíš, který se obětuje:
a poněvadž je pravda, že Ježíš ve
svatém přijímání je se mnou jed-

no, měla by i oběť býti se mnou jedno. Jeho rozedrané, ukřižované, umučené Tělo, jeho Krev, prýstící pod údery bičů, kladiv a hřebů, jeho Duše, zápasící ve smrtelném boji... měly by vnést do mého těla, do mých žil, do mé duše nadpřirozený smysl, ducha a život oběti. Ale jak je tomu skutečně? Žiji život oběti? Miluji oběť? Mám zalíbení v kříži? Raduji se v utrpení?

* * *

Odkud ta duchovní neplodnost mých svatých přijímání? Ačkoliv jsem přijal Ježíše do srdce, pocituji též odpor k utrpení jako předtím, tentýž sklon k pohodlí a k požitkům. Jestliže Ježíš-Oběť zanechá po každé něco svého v duši, která ho přijímá, proč jsem po svatém přijímání jako prve — nepřítel oběti?

Jaké zahanbení pro mne! Již tolik let chodím k svatému přijímá-

ní, a přece se zdá, že dosud neznám cest do Getsemany a na Kalvarii. Ježíš jest pro mne ovšem Bůh, ale Bůh, který nikdy netrpěl; je Krása, která nikdy nebyla znetvořena poličky a slinami; je Moudrost, která nikdy nebyla oděna rouchem blázna; je Moc, která nikdy nebyla spoutána jako zločinec; je Dobrota, která nikdy nebyla nasycena nevděkem; je Život, který nikdy nepil z kalicha smrti; jest Ježíš, ale... nikoli Ježíš-Oběť. A pokud mám o něm tyto nesprávné představy, nemůže mé srdce naléztí správného poměru k němu. Chtěl bych mu otevřítí srdce, zvu jej, aby vstoupil, toužím, aby mne naplnil svými dokonalostmi, leč nemám odvahy, přijmouti i jeho oběti; a tak, aniž bych si to uvědomil, omezují ho ve štědrém udílení jeho darů. A Ježíš, který v rozdávání své lásky nestrpí omezování, procházej mou

duší, zanechá v ní jen slabé stopy své návštěvy.

Hle, odhalené tajemství mé ustavičné duchovní bídy: nyní vím, proč jsem ve škole svatosti stále ještě začátečníkem.

* * *

Chodím ovšem ke svatému přijímání... již tolik let k němu chodím... však kde jsou mé oběti?

Mám srdce ještě teplé od Krve Ježíšovy, a již cítím útok sebelásky, hněvu, nevole a sterých vášní, a to pro nepatrnou různost v mínění, pro malý odpor, pro pokorění. Mé rty jsou ještě zbarveny onou božskou Krví, a již naříkám, protože mi vložen na ramena malý křížek. Mé oči jsou ještě oslněny skvělou bělostí Hostie, a již poblížím pyšně a pohrdavě na ty, kteří mne urazili nebo jsou mi nepříjemní. Mé tělo hostilo před několika okamžiky Tělo Ježíšovo, a

již vyhledávám mlsů neb alespoň přemýšlím, jak bych se vyhnul všelikému mrtvení. Ježíš přináší mému srdci všecky oběti Golgoty, a já jsem netrpěliv pro nepohodlí, pro malou nevolnost, pro blížící se nemoc a děším se smrti, která mne očekává.

Jak by to bylo docela jiné, kdybych myslel na to, že Ježíš eucharistický je hlavně a především: Ježíš-Oběť. Vidím tolik duší, kterým se stala oběť zákonem, potřebou, slávou a rozkoší. Vidím je, obdivuji se jim a závidím, ale to je všechno; nehledám důvodu této jejich nadpřirozené záliby, nepátrám po příčině jejich mravní krásy, netoužím zvěděti, ve které škole byly vychovány. Abych si osvojil a zamiloval tohoto ducha oběti, kterého obdivuji na jiných, musel bych jinak upravití svá svatá přijímání, musel bych se blížiti k Ježíši se srdcem velkomyslnějším,

živiti se odhodlaně Tělem, které bylo zabito, a hasiti žízeň Krví, která byla prolita katany. Musel bych ho přijímati rád, i když mi dává pocítiti ostrí svých trnů, hřebů i kopí. Musel bych jej učiniti neobmezeným a svrchovaným vládcem celé své bytosti, dáti mu právo nade všemi svými schopnostmi, zejména nad schopností trpěti a přináseti oběti... Musím doznati, že jsem příliš skoupý a lakomý k Ježíši.. Proto Ježíš-Oběť je tak málo velkomyslný ke mně... Utrpení mne leká... a Ježíš nemá ve zvyku lekat duše.

* * *

Ó Ježíši, Oběti lásky; ó živá Oběti, poznal jsem tě příliš pozdě! Po tolika svatých přijímáních a návštěvách neutvořil jsem si správné představy o tvé Svátosti; nevěděl jsem, jak velmi si přeješ vlévati do duše s Eucharistií i ducha oběti;

neuvážil jsem, že Hostie jest živou památkou tvého utrpení. Chtěl jsem tě přijímati, snažil jsem se tě milovati, ale v srdci jsem si zachoval tajný a skrytý odpor k utrpení. Hledal jsem tě ve Večeřadle, však tys mne očekával na Kalvarii, abys tam zdokonalil naše spojení, a já jsem neměl odvahy vystupovati po oné krvavé cestě.

Jsem překonán, ó Ježíši, a byť to mou slabost sebe více bolelo, otvírám ti srdce a zvu do něho tvou Obět'. Přijď, ó Beránku, vždy živý a stále obětovaný, přijď zkrásniti můj život vznešeností svého utrpení. Přijď a přesvědč mne o potřebě smíru za tolik hříchů, jimiž byl otráven můj dřívější život. Přijď a nauč mne trpěti po křesťansku a mlčky. Přijď a pomoz mi podrobiti všecky mohutnosti a schopnosti jhu kříže, oslazuje mé oběti, když bude můj rozum polekán temnotami tajemství,

když mé srdce vyprahne v opuštěnosti, když sebeláska bude vzdychati pod tíží pokoření, když tělo bude stravováno nemocí. Přijď, abych se konečně naučil uchovati si klid srdce a věrnost ve tvé službě i uprostřed nespravedlnosti světa, ve strádání chudoby, v opuštěnosti od nevděčných lidí, mezi trny společného života, v obtížích poslušnosti, uprostřed ostnů pomluvy, za krupobití zkoušek, které mi posíláš k očistě mé ubohé duše.

Přijď, ó můj Ježíši, přijď a spoj se důvěrně se mnou a pak sluč můj život se svým v jednu jedinou oběť. Necht' je ve mně strávena a zničena každá pozemská láska, každá příchýlnost k sobě samému a všecko, co se ti nelíbí. Tys, ó Ježíši, dokonal pro mé hříchy Oběť na kříži . . . Kéž bych mohl pro sílu tvé lásky žíti ustavičně z tvé eucharistické Oběti!

CO MNE ČEKÁ?

Mé dni jsou sečteny.... Zanedlouho se utkám v boji se smrtí.. snad na tomtéž lůžku, které mi denně skýtá trochu odpočinku... sevru třesoucí se rukou Ukřižovaného a políbím ho naposled..... toho Ukřižovaného, kterého mám stále u sebe. Doufám, že Ježíš mne přijde navštívit a potěšit... Uvidím svatou Hostii, ne již v kostele, nýbrž ve svém pokoji; ne v monstranci, ale v ruce kněze, jenž vstoupí ke mně a řekne: „Přijmi posilu na cestu do věčnosti.“ — A potom... co mne čeká?

Smrt sama v sobě je hrozná, je nejtěžší obětí, které žádá Boží spravedlnost od lidské přirozenosti... A potom? Potom přijde soud. Ježíš bude mým soudcem... On zkusí, sčítá a zváží celý můj život na neklamných vázkách a vynese ne-

odvolatelný rozsudek. A potom? Potom přijde ono hrozné: buď — anebo, nebe — peklo. A potom, co mne čeká?

Mám tisíc důvodů se třásti, ale nemám ještě více důvodů doufati? Jestliže mi nepraví nic o mé věčnosti Ježíšova moudrost, je něma i jeho láska? Nedala mi tisíc a tisíc důvodů k důvěře, a to k důvěře bezmezné, která převyšuje všecku lidskou jistotu? Je dobré se báti, ale není lepší doufati? Není naděje ctnost vznešenější a krásnější než všecka bázeň? Ježíš ustanovil Eucharistii, aby posílil křesťanská srdce; ale kdy a kde ustanovil něco, aby je znepokojil a vydal je na pospas bázni a strachu? Co mne tedy čeká?

* * *

V Eucharistii stal se Ježíš mým spolupoutníkem, mou oporou a mou láskou.... Je možné, že by

jeho Srdce při mé smrti změnilo svou přirozenost, a když mne v životě tak milovalo, že by zlhostejnělo, až mne uvidí ve smrtelném zápase? Ježíš-Láska změnil by se v Boha hrůzy?

Naopak, věřím, že jeho láska ke mně vzroste úměrně k mým potřebám: jestli byl až dosud pln soucitu k mé ubohé duši, v hodině smrti bude jeho soucit nekonečně větší...

Bude mi třeba lítosti? On mně ji jistě dá. Budu potřebovati odpuštění? On mi ho neodepře. Budu potřebovati mnoho velikomyslnosti, abych dokonal poslední obět'? Jsem jist, že mně jí udělí! Budu potřebovati záštity proti d'áblu? On mne ochrání. Až dosud uděloval mně těchto milostí vždy v hojnosti a nevím, proč by mně jich odepřel potom: snad proto, že jich budu více potřebovati? Bylo by to hodné Ježíše?

Co mne tedy čeká? V hodi-
ně smrti rozhojní Ježíš v mé duši
všecko lásku, dobrotu a všecko mi-
losrdenství, kterými mne v životě
zahrnoval. Ona láska, která mne
chránila v bojích, abych si zacho-
val milost a zajistil nebe, ta láska
dobude i posledního vítězství, jest-
li jí vědomě od sebe nezapudím;
a já umru šťastně, s Ježíšem, na
jeho loktech, v plamenech jeho
lásky.

Ó můj drahý Ježíši, nemohu
snést myšlenky, že bys mne opus-
til ve smrtelném zápase! Víím, že
bych tvé Srdce do krve zranil, kdy-
bych si myslel, že tvá velkoduš-
nost posvěcuje duše, dokud jsou
na zemi, ale že je opouští, když
mají jíti do nebe.

Nikoli, ó Ježíši, nikdy neuvěřím,
že jsi mně chtěl dáti v Eucharistii
jen meč, abych bojoval, a ne také
korunu, abych kraloval.

* * *

Co mne čeká na soudu Božím? Bůh, který mne bude souditi, jest Ježíš ze svatostánku, láska věčná, nesmírná . . .

Tedy po smrti předstoupím před svého Soudce! Ať je jeho přísnost jakákoliv, Ježíš bude vždy týž, jaký je nyní; přirozenost jeho Srdce se nemůže změnit. Mým soudcem bude Bůh, který mne miluje od věčnosti, který pro mne sestoupil na zemi, vtělil se, žil a umřel. Mým soudcem bude Bůh, který mně udílel v každém okamžiku mého života milost, pracoval k mému posvěcení a zdokonalení, aby mne obohatil svými zásluhami a nakonec mě uvedl do nebe. Mým soudcem bude Bůh, který vždy toužil přivínouti mne na své Srdce a sliboval, že se ode mne neodloučí na věky. Mým soudcem bude Bůh spravedlivý, ale právě proto, že spravedlivý, nebude mi přičítati vin, které smyl svou Krví, a

nebude mi vyčítati všedních hříchů a chyb, kterých jsem oželel a nenáviděl, nevyřkne nade mnou rozsudku, dokud nevyřkl rozhřešení. Mým soudcem bude Bůh, který, prve než mne povolal před svůj soud, obohatil mne svými zásluhami, a jestli nemůže odměniti ctnosti, kterých nemám, odmění zásluhy svého utrpení, které mi přivlastnil... A při myšlence na takového Soudce měly by mou duši obklíčiti temnoty hrůzy či bych se měl spíše těšiti líbezným světlem naděje?

Potom přijde rozsudek... buď nebe nebo peklo. Toho strašného buď — anebo! Co mne čeká?

Peklo nebylo stvořeno pro mne, ale pro d'ábla a vzpurné anděly; Ježíš tedy učiní vše, abych nebyl uvržen do něho. Nebe jest však od počátku světa stvořeno pro mne; Ježíš tedy učiní vše, abych ho dosáhl. Měl-li bych upadnouti do

pekla, musil bych zemřít ve smrtelném hříchu. Abych přišel do nebe, musím zemřít v milosti Boží. Nuže, jak umru? Ve smrtelném hříchu? Já, který tak často přijímám, který opakuji denně, že chci Ježíše milovat na věky? Zemřít ve hříchu smrtelném, já, který jsem žil pokud možno nejvíce z Eucharistie? ... Je to možné, ó Ježíši? Je možné, aby byla ztracena duše, která nenávidí hřích, která chce raději zemřít nežli zhřešit, která usiluje pěstovat ctnosti a upřímně touží milovat Boha, která chce rozhodně být spasena? ...

Já do pekla? Ne, nechci tam ... a nepůjdu tam. Co mne tedy čeká? Ponechám svou věčnost rukám Ježíšovým, nebo ještě lépe, jeho Srdci. V těch dnech, které mi ještě zbývají, budu raději žít v lásce Ježíšově. Budu požívat jeho Tělo, budu pít jeho Krev pevně přesvědčen, že Ježíš

sám mně zajistí věčný život. Pokud mi bude možno, budu bývat u svatostánku, věda, že Ježíš slíbil nezavrhnouti těch, kdo přijdou k němu. Denně budu přítomen Oběti kříže, neboť věřím, že Ježíš zemřel, aby mi otevřel nebe a dal mi je na věky. Můj život bude ustavičným milováním Ježíše, a potom... co mne čeká?

Ve smrti budu milovati Ježíše.. při soudu bude mne milovati Ježíš... Přijdu tam, kde je Ježíš věčnou láskou a radostí.

V NEBI

Uvažuji o tom, ó drahý Ježíši, co budeme spolu činiti v nebi; útěchou je mi jistota, že se budeme milovati způsobem nekonečně dokonalejším než zde na zemi. Jakou budu míti radost, můj Ježíši, že nynější eucharistické způsoby nebudou více svíratí tvého Srdce v tajemná pouta, že se budeš moci sdíleti tak, jak jsi, duši, vykoupené tvou Krví a živené tvým Tělem, duši, které jsi dříve neodhalil svou božskou Tvář! Jaké blaho, když po tolikerém toužení tě konečně budu míti bez mezí a bez míry. Nyní k tobě ovšem také přicházím, navštěvuji tě, přijímám, miluji... avšak nejsi ještě zcela můj, protože tě mohu ztratiti, mohu se ti znechutiti, a potom... svaté přijímání mně tě dává jen na několik minut, a když

jsou způsoby stráveny, zůstává mi v srdci jen tvá milost, tvé lidské přirozenosti není tam více. Avšak v nebi!... Ach, Ježíši, kdy udeří ona požehnaná hodina?

* * *

Mluvím nyní s tebou, ale mluvím jen já sám. Ty mlčíš ustavičně. Ale v nebi budeš mluvit také ty... není-liž pravda, ó Ježíši, že budeš mluvit se mnou? A co mi povíš?

Dokud přicházím sem, před oltář, obklopuje mne hluboké tajemství; čím déle hledím na svatou Hostii, tím je mně nepochopitelnější. Již po mnoho let obcuji těmto tajemstvím tak vznešeným, krásným, ale tak neproniknutelným, proto cítím neuhasitelnou touhu v nich čísti, je poznati, odhaliti a proniknouti. Neobklopil jsi mne temnotami tajemství jen proto, abys mi později odhalil skutečnost v celé její nádheře?

Potom se tě budu tázati a ty mi

mé otázky zodpovíš. Vysvětlíš mi svou lásku ke mně, která tě strhovala až k šílenství: proč jsi mne miloval po tolik staletí, prve než jsem byl, proč jsi zvolil mezi tolika způsoby lásky právě Eucharistii, proč jsem tě neunavil, ačkoliv jsem byl tak nevděčný...

A potom se tě otáži, cos dělával ve svatostánku, když jsem byl u tebe... když tu nebylo nikoho; jak ti bylo při mých adoracích; zda jsi mně žehnal, i když jsem byl roztržit; zdaž jsem ti byl milý a jak jsem ti byl milý, když byla má duše plna chyb a nedokonalostí, jestli jsi byl opravdu potěšen, když jsem ti tolik věcí sliboval, aniž bych je byl pak splnil, zdaž ti bylo líto, když jsem obvyklou adoraci vynechal nebo ji jen spěšně vykonal. Otáži se tě... ach, Ježíši, zatím dosti; vždyť v nebi nebudeš mlčeti k žádné mé otázce.

* * *

Chci poznati tajemství svého života, která znáš nyní jen ty sám. Proč mi nebyla dána duše serafů, když byla dána tolika jiným? Proč dopouštíš v mém životě tolik bouří a zároveň ve mně udržuješ touhu žíti klidně, v pokoji, všemi zapomenut?

Proč stihla onoho dne — však ty víš — mé srdce ona rána, jež dala mému životu nový směr? Proč chceš býti od jiných lépe poznáván a milován než ode mne, ačkoliv jsi ve mně vzbudil touhu poznati tě lépe a milovati více než ostatní?

Ó Ježíši, zjevíš mi tajemství svého eucharistického života? Rád bych o nich vše zvěděl, neboť jsi ustanovil Eucharistii pro mne. Povíš mi, proč se nehájíš, když tě bezbožníci urážejí rouháním a svatokrádeží? Proč nejdeš potěšiti tolik umírajících, kteří po tobě touží, a necháváš je zemříti bez svátostné útěchy? Proč musely býti

mnohé krásné a andělské duše pro svou nemoc celé měsíce a roky bez svatého přijímání? Otáží se tě, co se stalo se svátostnými způsoby, které d'ábelská ruka uloupila ze svatostánku, nebo s oněmi částčkami, které unikly pozornosti kněžského zraku, nebo s Hostiemi, jež byly uloupeny, aby sloužily zločinným tajemstvím. Ještě na jiné se tě otáží: Co ti pravily ony duše, které se vedle mne tak vroucně modlily, a cos jim odpovídal? Zdali vnější chování jejich v očích přítomných bylo skutečně výrazem vzorné, eucharistické zbožnosti nebo to snad bylo pouhé zdání? Kolik svatokrádežných přijímání, kolik netečných, kolik vroucích bylo v tomto kostele a v těch okolnostech, ve kterých jsem přijímal já. Toto všechno chci vědět, abych poznal, jak nesmírná jest velkodušnost tvé trpělivé lásky.

* * *

Před tvým trůnem budu pohroužen ve věčné, vroucí a hluboké klanění, ale tím nebude má dětiná důvěra oslabena, nýbrž povznesse mne až k tvému Srdci, kde konečně poznám všechna tajemství, jež mně nyní působí tolik obtíží. Poznám, co se stalo s tolika mými vroucími modlitbami, kterým nyní se svatou a božskou tvrdošíjností odpíráš vyslyšení. Dále poznám, že slzy, prolité před svatoštánkem, vroucí vzdechy mé zmučené duše, nepřetržité, úzkostné výkřiky mého srdce, důvěřivé volání o okamžité smilování, to všechno že dokonale skryla tvá moudrost, aby z tohoto pramene plynulo po mé smrti odpuštění duším, kterých jsem neznal nebo si jich nevšímal. Potom teprve poznám, že se některým duším dostalo před smrtí ještě hodiny času ku pokání jen pro mé modlitby; že símě, zaseté kdysi do některé duše,

vzklíčilo a přineslo zralé ovoce, třeba daleko ode mne, ale přece pro mé modlitby.

Poznám, ó můj Ježíši, že tiché hodiny, ztrávené před nejsvětější Svátostí, byly pravým a plodným apoštolátem, ke kterému jsi vyvolil mne, jehož svět považoval za neužitečného a duševně neplodného. Ukážeš mi duše, které tvá dobrota postavila do stínu mých modliteb, aby unikly hněvu tvé spravedlnosti: budou mou radostí a mou korunou; budeme střídavě pěti věčnou píseň díky a budeme spolu před celým nebem vydávati ustavičné svědectví, jak mocná je vytrvalá a vroucí modlitba před nejsvětější Svátostí.

* * *

V nebi tedy, ó Ježíši, odložíš navždy své svátostné mlčení a plné světlo pravdy prozáří blaženým jassem mou duši. Neboť jestli jsi již

zde na zemi tak plně ukájel hlad po pravdě, kterým trpěl můj rozum, zatížený hmotou, co mně teprve zjevíš, až má oslavená duše bude patřiti na tvou velebnost, do bezedných hlubin tvé moci, moudrosti a nekonečné lásky.

Ó Ježíši, dnes se v prachu kláním propasti tvého ponížení, a zítra budu oslaven patřiti do propasti tvé velebnosti.

NEBE

Jak drahý je mi kostel! Je to jediné místo na zemi, kde se mohu stýkati s Ježíšem, kde můžeme býti chvílku pospolu, kde se mé srdce zaněcuje láskou. A protože je mi tak drahý, nemohu se zbaviti myšlenky, že přijde den, kdy ho už nebude. Snad uplyne ještě mnoho let, ale potom se přece rozpadne drahý kostelíček v trosky: nebude již oltáře, nebude svatostánku, nebude ciboria a monstrance, nebude více Hostie.. Ježíš zmizí.

Tato myšlenka mne příliš nermoutí, neboť, až nebude Ježíše na zemi, bude to znamením, že zde není ani duší, o jejichž spásu by pečoval, a že se vrátil do nebe, aby tam oblažoval svou vlastní blažeností ty, kteří jej milovali.

Ach, přijde vpravdě hodina, kdy

se otevře nebe .. Je již blízko? .. Je ještě daleko? Nevím, ale vím, že udeří jistě i mně, který zakouším na zemi tolik útrap a ve svém vyhnanství nacházím jen kříže a trny.

* * *

Toužím velice míti aspoň kousek nebe. Byl bych musel nepoznati Eucharistie, abych neměl této touhy. Milovati Ježíše ve svaté Hostii je mnoho, ale není to ještě všecko; teprve v nebi bude láska k Ježíši dokonalá. Čím více mé srdce miluje, tím více se rozšiřuje, a co mně kdysi stačilo, nyní mně již nestačí. Až dosud mně stačila bílá Hostie, nyní mně nestačí. Toužím po světle jasnějším, krásnějším a oslnivějším ... chci Hostii v lesku slávy.

Až dosud mi stačila Hostie, nyní se mi zdá malá, bez pohybu, bez řeči. Má duše pozorovala již dlouho pokoření eucharistické, nyní

touží po něčem lepším a větším . .
Chce viděti Ježíše, jak skutečně
jest . . . jak jí sám přichází vstříc,
ne již nesen dvěma prsty kněze,
ale sám od sebe . . . Chtěl bych ho
viděti na rajských stezkách věčně
kvetoucích, jak hledá mou duši,
jak ji poznává v zástupu vyvole-
ných, jak rozpíná náruč a zve mne
na svatbu. Chtěl bych slyšeti jeho
hlas . . . neboť jsem již unaven ne-
ustálým mluvením a od něho ne-
slyším ani slovíčka . . . Jeho mlče-
ní mne trápí a očekávám toužeb-
ně onu šťastnou hodinu, kdy mi
konečně řekne první slovo a pak
druhé . . . a ještě jedno . . . bude se
mnou rozmlouvati na věky a
odhalí mně myšlenky své moud-
rosti, lásku svého Srdce . . . dá mi
věčnou odpověď na naléhavé otáz-
ky celého mého života.

* * *

Toužím po nebi. Ježíš eucha-

ristický vychoval mé srdce a mou duši k lásce, která není ze země, nýbrž z nebe: dává mně okusiti nebeských slastí, ale jen z části; probouzí ve mně nadpřirozený hlad, ale nedává mi dosti chleba.

Jak vznešené je svaté přijímání! Ale nedopřává mi viděti Ježíše, slyšeti ho a obejmouti. Mé smysly zůstávají neukojeny, chci něco zcela jiného nežli způsobu eucharistické, abych mohl býti dokonale šťasten. Chci viděti Ježíše v jeho podobě skutečné a božské, chci viděti zjev, hodný jeho podstaty: chci jeho lidskou přirozenost, oděnou slávou nebeskou, a nikoli způsobem pozemskou. Dosud jsem ubohý poutník a musí mi stačiti Ježíš-Chléb, Ježíš-Pokrm na cestu do věčnosti. Avšak na své pouti nezapomínám, že jsem občan nebes, a útrapami této cesty jenom ve mně vzrůstá vždy živější touha po štěstí a radostech v mé vlasti, po Ježíši

vládnoucím a oslaveném, kterého uvidí můj zrak, který uchvátí mé srdce a vyplní každé moje přání.

* * *

Jaká krása, jaký život je v milování Ježíše! Možno jej však na zemi milovati dokonale? Jak by mohla býti láska mezi Eucharistií a duší dokonalou? Milovati znamená pouze dávat, ale též přijímat: já dávám Ježíši, co mohu, ano, dávám mu všechno; ale zda přijímám od něho, co mi může dát? On by mne mohl uvést do stavu vytržení — proč to neučiní? Mohl by vlít do mého srdce radost, že bych se rozplýval v ustavičné blaženosti — proč to neučiní? Mohl by mně ukázati jas a krásu své Velebnosti, mohl by se na mne aspoň jednou usmáti, jak se usmívá na svaté v nebi, mohl by mně říci aspoň jedno z těch slov, která mluví k andělům, k Panně Marii, ke

svému Otci, k Duchu svatému — proč to neučiní? Dokud mně toho všeho neudělí, dokud nevlíje do mého srdce příval své radosti, mám vždycky právo čekati od něho ještě více a nikdy neřeknu, že láska mezi Ježíšem a mnou dosáhla dokonalosti. Eucharistie může stačiti mé víře, mé naději, ale nikdy nestačí mé lásce.

Milovati Ježíše a nepožívati ho nedostačí srdci. Ale jak ho mohu požívat, jestliže ho nevidím? Přejde den, kdy se skončí víra, kdy budou zvednuty závoje, které zahalují Ježíše... kdy ustane naděje, jež mi vždy slibovala budoucí blaženost, aniž by mně ji dávala... Zůstane pouze láska, která dokončí dílo svých božských sester a dá mně to, v co jsem vždy věřil, v co jsem vždy doufal, dá mi Ježíše... Jaké to bude potom přijímání! Co mu budu vyprávěti po celou věčnost? Že v něho věřím? Že dou-

fám v jeho milost? Budu prositi za odpuštění? Slibovati? Budu mu přednášeti svá přání? ... Ne, nebudu činiti jiného, jen ho milovati. Budu vyznávati, že ho miluji, budu žíti jeho láskou. On mne bude také ujišťovat o své lásce a dokazovati, že mne miluje.

Nebudu již milovati Ježíše na zemi, nýbrž v nebi: budu ho milovati srdcem, které mu bude dokonale oddáno, protože nebude více rozptylováno tvory, vábeno zevnějšími věcmi, svíráno zármutkem. Já sám ho budu milovati více, než ho milovali všickni svatí na zemi... budu ho milovati po staletí, tisíce věků... na věky věkův... Neustále budu požívati svého Ježíše... Věčné přijímání... věčná láska.. blaženost bez konce...

Je toto všecko pravda? Ano, zajisté; ale tak, jako je pravdivé přirovnání krůpěje vody k oceánu, atomu hmoty k celému vesmíru,

nebot', co mi praví víra, je velmi málo u přirovnání k tomu, co mi dá láska. Všecko, co si představuji, co doufám a co chci, je k tomu, čeho se mi dostane, v takovém poměru jako způsoby eucharistické k Ježíši.

Eucharistie! Nebe! Eucharistie je nebe, v němž musím ještě nésti kříž, plakati, trpěti a třásti se před peklem... a já se chci radovati a nemíti již žádného strachu.... Nebe jest Eucharistie, ale bez stínů, bez tajemství, bez hranic, sama nádhera, sám lesk, sama nezměřnost, sama láska, sama blaženost..

Ó Ježíši, miluji velmi Eucharistii ve svatostánku!... ale ještě více Eucharistii v nebi.

PROZŘETELNOST

Ježíš:

Devatenáct století eucharistického života nezměnilo přirozenosti mého Srdce. Budu vždycky Ježíš z evangelií. Eucharistie je živoucí a mluvící evangelium: myslím jako tehdy, mluvím jako tehdy a chci i nyní to, co jsem chtěl tehdy.

Tak často se obáváš, že se ti bude nedostávat potřeb životních. Přicházíš ke mně spíše ze strachu než ze zbožnosti a prosíš mne, abych tě neopouštěl a nenechal zahynouti. Když se apoštolové v bouřlivé noci na jezeře Genezaretském obrátili ke mně s toutéž prosbou, měl jsem s nimi útrpnost, neboť mne ještě neznali a nevěděli, kdo jsem. Ale ty? ... Zdaž jsi nečetl mých evangelií? Nevzpomínáš více slov: „Nepečujte o zítřejší den...“ a všeho, co jsem

mluvil o láskyplné prozřetelnosti svého Otce? Což nejsem se svým Otcem jeden a týž Bůh? Jestli jsi zapomněl na tato slova ty, já nikoli. Opakuji ti je zde ze svato-stánku s toutéž vážností.

Malověrný, chvěješ se před budoucností, pochybuješ o mně? Přicházíš sem často a často, abys děkoval mému Srdci, velebil jeho dobrotu, chválil jeho dokonalosti, a potom, až udeří hodina zkoušky, zapomínáš ihned na toto Srdce a ve své nedůvěře počínáš si tak, jako by obratem ruky bylo zka-menělo. Což myslíš, že tě již nemilují, že nedovedu nebo nechci ti projevit svou lásku jediné proto, že jsi chud? Domníváš se, že bych mohl jednati jako lidé, kteří opouštějí své přátele, když upadli v nouzi? Nic ti nepraví tato svátost, tento život neustálé oběti? Nevidíš, že Eucharistie je ustavičným zázrakem, ne pro anděly, ale

pro tebe? A myslíš, že nejsem schopen učiniti mnohem menší zázrak, abych ti zjednal vezdejší chléb, kdyby toho bylo potřebí k udržení tvého tělesného života?

* * *

Tvůj nynější neklid se mi nelíbí a tvá úzkostlivá modlitba o časné věci není podle mého ducha. Věz: žádám na tobě jediné neúnavnou a vytrvalou péči o záležitosti tvé duše. Na ostatní jsem slíbil myslet a o to se starati bez prošení. Ty však se modlíváš převráceně: prosíš s mnohem větší horlivostí o chléb než o potřebné ctnosti. I trestám tě tím, že konám opak toho, co si přeješ, a ponechávám tě v nouzi.

Duše, která chce vésti eucharistický život, musí plniti předpisy evangelia dokonaleji než obyčejní křesťané, musí dávatí přednost zájmům duchovním před časnými, nebi před zemí. Jestli ani ty, kte-

rý se se mnou tak často důvěrně spojuješ, nerozumíš učení o Prozřetelnosti a neřídíš se jím, kdo mu má rozuměti a jím se řídit?

Poslyš! Přicházím rád ve svatém přijímání do tvého srdce, a proto jsem také Eucharistii ustanovil, leč když nalézám v duši neklid, nepokoj a nedůvěru, nelíbí se mi to a omezují svou štědrost. Milují srdce radostná, pokojná, duše, které sladce odpočívají na mém Srdci, slepě se odevzdávají mé vůli, oddaně a spokojeně se podrobují všem úradkům mé Prozřetelnosti, které nepozbývají trpělivosti, ani když pláčí, nebojí se bolesti. Záleží-li ti tedy více na chlebě duchovním než na hmotném, nevpouštěj do duše neklid a nedůvěru, abys nepozbyl sladkých účinků Eucharistie, naopak, snaž se osvojit si její účinek tím, že se velkomyslně odevzdáš mé vůli.

* * *

Aní nejsoucinnější srdce na zemi nechápu dobře, co je chudoba, jestli v ní nežijí. Ale já jsem byl chudý, žil jsem neustále mezi chudými, byl jsem živ z almužen, a znám tedy bídu, nouzi a nejistotu zítřka ze zkušenosti. Vím, co se děje ve tvém srdci, co trpíš, čeho si přeješ, čeho se obáváš, když se ti nedostává nejpotřebnějšího, vím, proč se tvé srdce uzavírá často radosti, proč je tvá mysl pobouřena, tvé noci bezesné, proč ti hořkne chléb v ústech a sousta rostou v hrdle. To vše vím, znám a dovedu oceniti nekonečně lépe než ty. Myslíš, že by mé Srdce, které přece již musíš dobře znáti, zůstalo necitelné ke tvému utrpení a že by ti nepřispělo ku pomoci, když by toho bylo třeba?

Malověrný! Pohled' k nebi! Kdo dává světlo hvězdám, kdo obléká v azur oblohu nebeskou, kdo maluje ranní červánky, kdo zapaluje

západy, kdo udržuje život vesmíru? Já, vězeň svatostánku.

Malověrný! Pohled' na zemi! Kdo ji opásal oceánem, kdo ji korunoval horami, kdo vládne větřům a bouřím, kdo odívá bílou polní lilii, kdo živí ptactvo nebeské, kdo dává klasům zrání? Já, kterému se klaníš v Hostii.

Malověrný, odpověz: Jsem-li tak velkomyslný a štědrý ke tvorům, kteří mne stáli jediný úkon vůle, ponechám v nouzi tebe, jenž jsi mne stál krev a život? Beru v ochranu své stvořitelské moci tvora, který mne nemiluje a ani mne nepoznává, a vyloučím ze své lásky tebe, který jsi stvořen, abys mne poznával, miloval a mne požíval? Vidíš, kam až tě zavádí tvá starost o zítřek: považuješ mne za Boha nerozumného a ukrutného.

* * *

Víš, jaký život vedu ve svato-

stánku, víš, proč jsem tu dnem i nocí. Lidská zloba připoutala mne kdysi na kříž, božská láska poutá mne nyní k Eucharistii. Sv. Hostie, kterou tak často přijímáš, je nejkrásnější, nejmoudřejší a nejpodivuhodnější odpověď na hříchy světa a zvláště na hříchy tvé. Ve svatém přijímání daruji ti své Tělo a svou Krev, sebe úplně celého; dobře víš, kolik obětí mne stál tento dar. Avšak, když se dávám tobě, nehledím na oběti, chci jediné: posvětit tě a oblažit. Jsem ochoten učiniti nový zázrak, abych ti opatřil denní chléb, kdyby toho bylo třeba.

Na tobě záleží, abys porozuměl mým úmyslům, podrobil se jim s účelivostí dítěte, s pevnou věrou v mou Prozřetelnost a pomáhal mně je uskutečniti. Mým úmyslem je učiniti tě svatým. Chci především sytiti tvou duši milostmi, vyzdobiti ji ctnostmi a odměnu

za věrné a vytrvalé spolupůsobení s mou vůlí zaručuji ti vše potřebné k časnému životu.

Odlož tedy úzkost a znepokojující starosti o zítřek a mysl jen na své posvěcení. Hled' především odložití své chyby... Jsi ještě příliš pyšný, marnivý, ovládán sebeláskou, tvé srdce je příliš zaujato pozemskými náklonnostmi, jsi velmi nedbalý v mé službě, máš veliký odpor ke kříži a umrtvování, jsi nestálý v dobrém a málo velkomyšlný ke mně. Pozvedni svůj zrak a viz, kolik duší tě předešlo na cestě k nebi a jak jsou již daleko. Chceš býti stále mezi posledními po všech těch milostech, jimiž jsem tě zahrnul? Vzhůru! Nahrad' ztracený čas a kráčeť vpřed obřími kroky! Nevíš, kdy přijde hodina smrti, já to však vím velmi přesně. Nepovím ti kdy... pouze tě varuji: Neztrácej času!

Před mou soudnou stolicí nebu-

deš tázán, zdali jsi žil v blahobytu
či v chudobě; budeš mi pouze od-
povídati, jak jsi dbal zájmů mé cti
a své duše. Rozuměl jsi?

Proto pracuj, pracuj bez odde-
chu na svém posvěcení, a já se již
postarám o chléb, šat a přístřeší.
Ty myslí na mne a já budu mysliti
na tebe.

DUŠE JEŽÍŠOVA

Ze skutečnosti.

Když ji Bůh stvořil, anděl Eucharistie zazpíval Stvořiteli vroucí píseň díků a lásky. A když Ježíš vylil na její čelo posvátnou vodu křestní, vytryskl z věčné lampy proud žhavých jisker, neboť se na zemi objevila duše, ozdobená nevinností, aby žila životem sladké lásky a hořké bolesti a zemřela na blízku svatostánku Ježíšova.

Ještě byla dítětem, a již pociťovala v srdci nevýslovnou přitažlivost k věcem nadpřirozeným; jako dívka měla silný odpor ke světu. Ježíš ji okouznil svou krásou a spoutal ji mocí své lásky. Její příbytek byl jí malou modlitebnou, malým domem řeholním, v němž čekala, až bude moci vstoupiti do jiného, mnohem většího, kde by její nadšení nebylo už potlačová-

no. Měla nejbystřejší úsudek, něžné a nadmíru citlivé srdce, pevnou a odvážnou vůli, která z obtíží čerpala novou sílu, čistotu mravů, zářící tím skvělejším leskem, že vyrostla nablízku černého bahna, měla neukojitelný hlad po utrpení, který vzrůstal obavou, že netrpěla dosti, měla bezmeznou touhu stravovati se uvnitř pro Ježíše, aby ani jediná částička vlastního já nenáležela jinému než jemu. Umřela v bolestech, majíc na rtech úsměv serafa. — Tot' stručný nástin jejího života, dějiny, které jsou celé zapsány v Srdci Ježíše Svátostného a z části v srdci těch, kteří ji znali.

Přinesla Ježíši dar neposkvrněné čistoty duše i těla, jež nepoznalo hříchu, zřekla se veškeré svobody kromě svobody milovati ho, zbavila se veškerého bohatství kromě ctností, a tak se stala jeho nevěstou. Ježíš jí zase dával *denně* svou

Eucharistii, svou lásku, svůj kříž, a tak se stal jejím Ženichem.

A jak se milovali! Aby oblažila jeho Srdce, dychtící po duších, přeletěla na perutích lásky troje moře, hledajíc duše, které by přivedla k němu; stala se jim učitelkou, vzorem a útěchou, pečovala o ně jako matka.... dokud neochably její síly a nezhojitelná nemoc ji nezahnala zpět do hnízdečka, opuštěného před třemi roky, kde měla své Večeřadlo, spočívajíc na Srdci Ježíšově, svou Kalvarii, na níž rostla svatost jejího obětování, svůj Tábor, kde její čelo, skloněné před mocí smrti, zazářilo tajemným a nadzemským světlem.

Ježíš ji miloval a žárlivě střežil její srdce, aby se nesklánělo ke tvorům, leč službami účinné, hrdinné a svaté lásky. Ježíš byl jediným pánem její duše, zasypával ji bohatstvím ctností, které mohly budití závist, a také budily, denně

ji očišťoval novým ohněm utrpení a lásky, střídaje svou mocí hořkost opuštěnosti se sladkostí útěchy. Miloval ji: daroval jí několik trnů své koruny, několik kapek své žluči, mnoho svých muk, vícekrát jí probodl srdce, ale ona vždy, ve všech bolestech opakovala své hrdinské „Staň se“. Miloval ji: obklopil její smrtelné lůžko láskyplnou účastí mnoha srdcí, udivených jejími ctnostmi, uchvácených velikostí její trpělivosti a nebeským půvabem jejích úsměvů. Miloval ji: za noci ozařoval její světličku paprsky věčného světla, za dne osvěcoval a rozněcoval její duši svatým přijímáním a zvláštními dary přísně tajenými.

Kdybychom chtěli dvěma slovy vyjádřiti její život ode dne, kdy se zasnětila Bohu, musili bychom říci: *žila obětí*. Ještě jí nebylo dvacetpět let, a již měla tolik trnů bolesti a tolik růží ctnosti, že vzbu-

zovala závist i těch, kteří byli už blízko hrobu. Nejtvrdší boje bojovala a nejkrásnějších vítězství dobyla ve vlastním srdci. Měla srdce velmi něžné, vroucí, citlivé a chápala, jak nebezpečného nepřítele nosí v sobě. Proto se proti němu ozbrojila bdělostí, silou, přísností, zdánlivě přehnanou, ale přece odůvodněnou: chtěla totiž dobýti lásce Ježíšově svobodného a svrchovaného panství nad svou duší. Jednu svou představenou prosila: „Smilujte se nade mnou a buďte ke mně co nejprísnější. Kdybyste věděla! Cítím, že mám srdce, které..... běda, kdyby se s ním nejednalo tvrdě!“ Sama činila svému srdci největší násilí z obavy, že by projevené city byly příliš lidské. Na pohled se zdála vtělenou strohostí a přísností, ale kdo viděl do nitra této omilostněné duše, znal její sladkou něhu a vzněty lásky, živené odříkáním a

obětí. Láska, vepsaná do její hrudi, byla tak zdokonalena, že její projevy nebyly směsí citů pozemských, ale odleskem božské krásy. Podařilo se jí prokázati dobré mnohým a milovati všechny, ale způsobem Ježíšovým.

V několika letech vytvořila a upevnila dokonalou rovnováhu mezi rozumem a citem. Kdyby její srdce bylo ponecháno samo sobě, bylo by ovládlo celou bytost, ale zatím bylo ovládnuto a stalo se pokorným služebníkem jejího ducha, osvíceného a řízeného věrou a poslušností. Slova a city, prve než byly projevny, byly podrobeny přísné kontrole jejího úsudku. Daleka přepjatého zanícení i slabošské malomyslnosti, myslila jasně a určitě, měla vůli rozhodnou, ale bez stínu tvrdošijnosti, podrobovala se autoritě, měla nejjemnější svědomí, ale bez úzkostlivosti, byla plna odvahy i k nejtěžším obětem,

ale ochotna dbáti každého pokynu a rozkazu představených; při svém jasném, přesném a jistém úsudku byla neschopna posuzovati chyby jiných — jsouc obdivuhodným příkladem dokonalého souladu mezi dary přirozenosti a dary milosti.

Dokud mohla jen trochu mluvit, neváhala skýtati útěchy duším a recitovati hlasitě své modlitby; dokud měla zbytek sil, nerozpakovala se řídití své kroky, kam jí pokynula autorita, ale když pozbyla hlasu a síly vyprchaly, soustředila se veškerá její činnost k tomu, aby způsobem překvapujícím dokončila program svého života, totiž: činiti *jediné vůli Ježíšovu*.

Tak horoucně si přála spojití vůli svou s jeho, že v nejkřutějších bolestech pronesla tato slova: „Mou největší bolestí by bylo, kdybych věděla, že jen jediná částička mé bytosti nenáleží Ježíši.“ A později, již takřka ve smrtelném

zápasu, pravila: „Jsem spokojena, mohu-li jen činiti vůli Boží!“ Několik hodin před smrtí byla odhodlána, zřící se přítomnosti zpovědníka, kdyby to byla vůle Boží, jakkoli jí jeho přítomnost skýtala útěchy. Proto, když se musil na chvíli vzdáliti od jejího lože a prosil ji, aby nezemřela, dokud se nevrátí, odpověděla mu hlasem zmírajícím, ale rozhodným: „Jak chce Ježíš.“

Její „Staň se“ mělo vzácnou krásu a zaznívalo do duší okolostojících jako slavnostní hlas Boží. Byla odevzdána, ano, více než odevzdána: byla šťastna ve všem, co poslal Ježíš. Byla by ochotna vytrpěti dlouhý, i léta trvající smrtelný zápas a viděti oddálenou odměnu tolik zaslouženou. Až do poslední chvílky měla dokonale jasné vědomí a srdce hořelo vroucími city. Zdálo se, že bolest nemá více vlivu na její tělo, ale jméno

Ježíšovo působilo tajemnou mocí na její duši. Tělo bylo téměř již v rozkladu, ale srdce milovalo ustavičně. Několik hodin před smrtí mluvil jí kněz o Ježíši a o brzkém setkání s ním, při čemž se probírala ze zdánlivého bezvědomí, otevřela oči a upřela je na obraz Božského Srdce, rozpíjala náruč, usmála se svým nepopsatelným úsměvem a zašeptala dlouze, sladce, co nejněžněji: „*Ach, Ježíši!*“ V tomto okamžiku byl v ní život vyšší, nezemský. Zdálo se, že duše její a duše Ježíšova se potkaly v objetí lásky.

Toto objetí se uskutečnilo o několik hodin později, a to za takových okolností, že, kdyby bylo popsáno, snad by tomu málokdo uvěřil. Ti, kteří byli svědky přechodu této duše z bolů země do nebeských radostí (a byl okolo veliký zástup milujících duší), pociťovali svatou závist, prolévali slzy rado-

sti, dosud nepocítěné, a upírajíce pohled na blízký svatostánek, jako by pravili: „Proč jsi nám ji vzal?“

Ježíš ji utrl ve květu života, protože byla jeho, *jediné jeho*; ale v mnohá srdce vryl živou a nehybnou vzpomínku na ni jako na vzor, podle něhož lze život zasvětit lásce a utrpení.

A nyní je tato duše tam, kde Ježíš klade na čela svých nevěst korunu, připravenou od věčnosti, a zpívá s pannami jedinečnou píseň. Její tělo tlí ve smutné samotě hřbitova čekajíc, až hlas Ježíšův je vzkřísí k nové svěžesti a kráse nesmrtelného mládí. Její památka, krásná a jasná jako úsvit světla a života, tkví ve mnohých duších a srdcích, které ji znaly, milovaly, oplakávaly a jí záviděly. Liliemi a mučenkami ověncený obraz této duše, ukřižované na sladkém kříži svého „Staň se“, je pokladem kně-

ze, jenž ji směl vésti až k branám ráje. A živá, nesmazatelná vzpomínka na její ctnosti je jeho stálou útěchou.

VDĚČNOST

Když se Ježíš chystal ustanoviti při poslední večeři nejsvětější Eucharistii, naplnilo se jeho Srdce božskou radostí. I pozvednuv oči k nebi, děkoval Otci, že mu konečně popřál připoutati se navždy k lidským srdcím. V onom okamžiku viděl pokoření a urážky, které ho čekají v této Svátosti, avšak myslel více na lásku než na bolest, myslel více na to, co chce lidem dáti, než na to, co od nich může přijmouti. Zmocnil se ho cit nekonečné vděčnosti, že bude moci vylévati do duší křesťanů milosti a dobrodiní bez počtu. Lidé jsou vděční (jsou-li vůbec), když dobrodiní přijali; Ježíš však je vděčný, když mu Otec dopřává dobrodiní prokazovati. Jeho jediným štěstím jest rozdávat štěstí, a to i tvorům nevděčným.

Ježíš je sice odhodlán přijímati za svou lásku jen nevděk, ale tobě, milá duše, vtiskuje nevděčnost na čelo znamení hanby. Zatím co Ježíš děkuje Otci, že smí býti u tebe ve svatém přijímání, děkuješ ty Ježíši, že přichází do tvého srdce, že dlí ve svatostánku a denně se za tebe obětuje ve mši svaté? Dobře si pamatuj, že nestačí krátké díkůčinění, vykonané po svatém přijímání s myslí roztržitou. Je potřebí, aby celý tvůj život byl úkonem díků za dobrodiní, která ve Svátosti přijímáš od něho. Nestačí pouze varovati se hříchu, to by bylo málo pro duši, která je si vědoma své eucharistické hodnosti; máš se chovati k Ježíši jako ušlechtilý přítel, jako milující nevěsta, máš mu prokazovati úctu se vši velkomyslností, které je schopno lidské srdce.

Ježíš ti daruje sebe sama a v sobě ti dává celý svůj život, svou mi-

lost, svou lásku. Vděčnost vyžaduje, abys mu dal vše, co jsi, co máš a konáš, abys pro něho žil, pracoval, pro něho se stravoval, a to s tím větší velkomyslností, protože Ježíš přijímaje dary tvé vděčnosti, neběře ti je, ale dovoluje, abys jich všech svobodně i dále užíval.

Nuže, raduj se z přirozených darů, kterými tě štědře zahrnuje, ale všechny tvé myšlenky, slova, skutky i city buďtež proniknuty vděčností! Raduj se z jeho darů milosti, ale při tom se modli, rozjímej, chod' ke sv. svátostem z vděčnosti k němu. Nes kříže, které ti posílá, ale plač a trp z vděčnosti k němu. Připravuj se umřítí z vděčnosti k němu. Vše, co jsi, co máš a činíš, jest málo, to sám dobře víš, ale toto málo nabude veliké ceny, přidáš-li k tomu hlubokou vděčnost srdce. Byl bys opravdu k politování, kdybys neměl pro ubohost svých darů odvahy k vděčnosti.

Jistě ses již častěji rmoutil, že tvé díkůčinění po svatém přijímání je tak ubohé... že nevíš, co říci Ježíši při svých návštěvách. Odlož neužitečný smutek! Řekni mu, že ho miluješ, že množství a velikost jeho dobrodiní uznáváš, že bys mu chtěl dáti výměnou celý vesmír a celý ráj, ale že jsi nejchudší z tvorů a že mu můžeš nabídnouti jen svou ubohost. Potom sebeř všecko dobré, jež se domníváš míti ve svém srdci a jež konáš každodenně, a ujisti ho, že to vše je projev tvé vděčnosti. Nabídni mu vše, co miluješ, po čem toužíš, čeho se bojíš, všecko, co činíš, své práce a námahy, své trpkosti a zklamání, své bolesti a malé oběti, svá pokoření a všechny těžkosti společného života, násilí, jež musíš činiti své přirozenosti, obtíže poslušnosti, mlčení a mluvení v ustanovený čas, nepohodlí a churavost, strádání chudoby... zkrátka

vše, co zajímá tvou mysl a tvé srdce, co ti působí radost nebo starost, vše to daruj Ježíši v náhradu za to, co on dal tobě.

Snad se ti zdá tato vděčnost ubohá a byla by ubohá, kdyby byla prokazována lidem, kteří cení jen zlato, kadidlo a myrhu, věci, vytvořené z prachu zemského. Avšak v očích Ježíšových změní se úkony tvé ubohé vděčnosti ve zlato, z něhož bude utvořen tvůj diadém, tvé pokorné klanění se promění v kadidlo, jež bude hořeti v kadidelnicích andělských a obklopovati svou vůní jeho trůn, tvá utrpení změní se v myrhu, která ti zachová v srdci neporušenou víru, naději a lásku.

* * *

Ó Ježíši, můj drahý Ježíši, zapřisáhám tě pro tvou nekonečnou lásku k mé ubohé duši, uděl mi lásky. Dáváš mi ve svaté Eucha-

ristii sebe sama; kéž mi tvá velko-
dušná láska udělí onu vděčnost,
kterou jsi měl k nebeskému Otci,
když jsi ustanovil tuto velikou
Svátost. Kéž tato vděčnost mou du-
ši proniká, oživuje, rozněcuje, kdy-
koli na tebe myslím, s tebou mlu-
vím, tebe přijímám, kdykoli se ti
klaním ve svaté Hostii. Nauč mne
zpívati denně píseň díků, jež by
byly hodny tebe.

NÁŘKY

Dni plynou, síly se stravují, život prchá, hrob počíná otvírati svůj jícen a Ježíš se chystá sejmouti svůj eucharistický závoj. Ještě maličko, a předstoupím před něho.

Co mne čeká v hodině účtování?

Nikdy mně nechyběla příležitost obohacovati se zásluhami. Ježíš v nejsvětější Svátosti nepřestal mi ani na okamžik nabízet nejhojnější prostředky k mému posvěcení: jeho Krev proudila mi každou chvíli do duše; jeho Tělo mi udílelo život.. Ale roky uplynuly... Ježíš mi nabízel své dary skoro marně... a já očekávám smrt se svědomím, obtíženým strašnou odpovědností i bázní před zavržením.

Byl bych ve stavu tak ubohém

a bědném, kdybych byl uznal pravou hodnotu Eucharistie, kdybych jí byl dovedl využít?

* * *

Jsem tak rád s Ježíšem! Den bez něho byl by mi prázdný. A přece je má duše pustá a rozptýlená! Mé ustavičné úsilí o sebranost ducha nemá úspěchu; svět, život, marnosti pozemské neustále zatemňují mou mysl a brání patřiti na Pána. Jsem před ním hodinu a z této hodiny mu náleží sotva několik minut. Srdce je pohrouženo ve svých zájmech, na okamžik je probudím, potom znova usíná. Chtěl bych se klaněti, však nemožu než sníti.. Proč jsem takový?

Ó můj Ježíši, kdybych se byl od svého dětství tobě klaněl, kdybych tě byl každý den navštěvoval, byla by se náklonnost k Eucharistii ve mně rozmnožila a zakořenila a mohutnosti mé duše by nyní spo-

čivaly klidně a nerušeně u tvých
nohou. A zatím...

* * *

Vzpomínám na své minulé bolesti a prolité slzy... Jak mi byl život mnohdy těžký! Kolikrát byla má duše tak smutna, že přímo pohrdala veškerou lidskou útechou. Život se mi zdál katanem, smrt andělem...

Plakal jsem... ale můj pláč byl pošetilý. Kéž bych byl raději plakal nad svými hříchy než nad utrpením, které očišťuje. Kdybych byl přicházel sem, ke tvým nohám, ó dobrý Ježíši, abych ti vzdal hold svého klanění a upřímné lítosti, těšil bych se v této chvíli z vroucnějšího spojení s tvým Srdcem a má duše by byla čistější a krásnější před tebou. Promarnil jsem tolik hodin neúčinným smutkem, ač bych je byl mohl posvětit svatou bolestí nad svými hříchy.

Ó Ježíši, jsem zde, sklíčen množstvím mučivých vzpomínek. Smiluj se nade mnou a dopřej mi pocitovati před tvým svatostánkem onu bolest, které jsem neměl na své Kalvarii.

* * *

Ježíš byl tak dobrý! Zahalen neproniknutelným závojem Hostie, pracoval bez ustání na mém posvěcení. Nepřetržitě padal na mne déšť milosti: pocitoval jsem jeho občerstvující sílu, okoušel jsem plodů, které v něm uzrály, a nevzpomněl jsem, abych poděkoval. Nepatrná dobrodiní lidská mne dojímala, ale k dobrotivosti Ježíšově byl jsem lhostejný. Jaká nevděčnost!

Ó Ježíši, jestli jsi byl nucen omeziti dary své štědrosti, jsem tím vinen já. Jsem-li nyní odkázán na drobty se tvého stolu, je tím vinen můj nevděk. Jsem chud... a

sám jsem to zavinil! Jak bolestné to pomyšlení!

Jsem chud, ale byl bych se mohl obohatiti, i po hříchu, kdybych byl o to prosil. Ježíš udílí poklady milostí i hříšníkům, jestliže použijí podivuhodného násilí modlitby. Ale má mysl, bloudící v roztržitostech, téměř už nezná cesty ke svatostánku; mluvití s Ježíšem mne unavuje... nudí. Podivná vlašnost zachvátila všechny mohutnosti mé duše a nakazila mé srdce. Podobám se marnotratnému synu: roztrhaný, hladový, zkrúšený... mám lítost sám nad sebou.

Ó dni, uplynulé v bezútešném mlčení, jste zapsány v mé paměti písmem výčitek. Kéž bych je mohl smazati svou krví!

* * *

Ó Ježíši, co mi pomůže oplakávat minulost? Jen se tím zeslabí ctnost, tak drahá tvému Srdci a

tak potřebná mé duši, totiž naděje.

Zapomenu tedy na minulost a obrátím se k jasným obzorům budoucnosti. Potěší mne pohled na Oběť, která se denně za mne koná, která mi do srdce vlévá poklady dobroty a nekonečného milosrdenství, která mi dává sílu, získati v jedné hodině zásluhy mnoha let. Budu se dívati na svatou Hostii, která mně neustále žehná, mne těší a sílí, mne miluje a vrhá do stínů smrti první paprsky červánků věčnosti.

Ó Ježíši, zapomeň i ty na mou minulost a dej mi milost začíti nový život, který by tryskal, rostl, sílil, kvetl a zrál z nejsvětější Svátosti.

NÁVŠTĚVA U JEŽÍŠE

Klanění.

Mám právě volnou chvíli, chci ji tedy obětovati tobě, můj Ježíši. Je vskutku pravda, že cennější je den ve tvém stánku než tisíc let v palácích hříšníků. Tam je ponížení, které tíží, zde je pokoření, které pozvedá; tam se setkávám s pyšnými a domýšlivými, zde s tebou, ó můj pokorný Ježíši!

Jsem u tebe, ve tvé přítomnosti... ponížuji se, pokořuji se... jak je mi dobře v tomto ponížení, v tomto pokoření!

Skloním-li své čelo v prach, zdá se mi, že jsem u tvých nohou a líbám je... zdá se mi, že bych tu měl složiti veškeru svou nicotu, svou pýchu a marnivost, ano, cítím, jak tvůj krok je šlape a drtí.. a jak dobře se mi dýchá, když moje pýcha umírá!

Ježíši, ty jsi Bůh... a co jsem já? Lidská řeč nemá dosud slova, jež by vyjádřilo, co jsem já. Bez tebe jsem nic, ano, méně než nic, neboť nic tě nemůže aspoň urážeti; s tebou jsem více než anděl, neboť Eucharistie není ustanovena pro anděly a andělé nepožívají tvého Těla a nepijí tvé Krve. Nuže, toto bídné nic se pokořuje před tebou a klaní se ti; toto stvoření, vyznamenané nad anděly, cítí, že všechna jeho velikost pochází z tebe, vrhá se na kolena před tebou a klaní se ti.

Ó Ježíši, jsem hrst bláta, a přece bych chtěl býti horou Tábor, abych byl důstojnou podnoží tvým nohám, abych vyvýšil tvou velebnost před celým pokolením lidským a ukázal tvou Hostii milionům duší. Hlasem, mohutnějším než hukot oceánů, chtěl bych volati do všech úhlů světa: *Pojďte, klanějme se!*

Hle, ó Ježíši, jsem pouze atom, mizející ve tvé atmosféře eucharistické.... Slyš hlas tohoto atomu: Klaním se ti.

Klaním se ti, neboť jsi svatost sama; kromě tebe a mimo tebe je nicota a hřích. Klaním se ti, protože ty sám jsi Pán a všichni tvořové na nebi i na zemi jsou závislí na pokynu tvé vůle. Klaním se ti, poněvadž ty sám přebýváš v nepřístupných výšinách Božství a celý vesmír se všemi svými zázraky není hoden býti podnožím tvých nohou. Klaním se ti, protože.... protože jsi Ježíš.

Ó Ježíši, ty jsi Bůh... ty jsi veliký, věčný, všemohoucí Bůh, a přece se snižuješ, řekl bych, zrovna ničíš, přebýváje v malých, křehkých způsobách, v nichž tě lidské oko nevidí... Je možno, abych se pokořil hlouběji než ty? Tys prošel celou stupnicí ponížení, nelze si představití pokořujícího po-

stavení, jehož by nebyla zaujala tvá pokora. A přece se ti klaním, a poněvadž se nemohu pokořiti hlouběji než ty, toužím aspoň ponížiti se tak jako ty. Klaním se ti a chtěl bych, aby celá má bytost se zmenšila úměrně k svaté Hostii; chtěl bych býti tak nepatrný, že bych se mohl skrýti do stínu jediného lístku; chtěl bych býti tak sláb, aby mne mohla rozlomití ruka dítěte; chtěl bych býti tak lehký, že bych svou váhou neohnul ani malého kvítku; chtěl bych se skrýti do chladu, mlčení a temnot malého vězení; chtěl bych míti pouze zdání tvora, aby má bytost byla přetvořena v tebe, abych se ti mohl klaněti vznešeností tvých vlastních myšlenek a žářem tvých vlastních citů.

Klaním se ti, ó Ježíši, a toužím, aby se mým očím nelíbila žádná krása, jen šlépěje tvých cest; aby mé ruce neznaly lepšího zaměst-

nání nežli spínati se před svato-
stánkem; toužím, aby se mé srdce
stalo zrnem kadidlovým, kapkou
myrhy, abych byl rozlit, spálen,
stráven před tebou; toužím chá-
pati s anděly, jak krásné, jak spra-
vedlivé, jak svaté jest klanění.

Klaním se ti, ó Ježíši, a obětuji
ti jako úkon klanění všechna po-
koření svého života. Obětuji ti ne-
moc a bolesti tělesné, které mne
vyučují ze společnosti pracují-
cích a staví mezi ty, kterým láska
věnuje trochu soucitu. Obětuji ti
svůj těžkopádný rozum, který stá-
le více ochabuje a stává se takřka
dětinským. Obětuji ti hluboké po-
koření a zahanbení, které denně
pocituji pro své poklesky, pro svou
nestálost, pro mravní slabost své
vůle. Obětuji ti všechno to méně
spravedlivé a méně dobré, co se
o mně myslí nebo mluví, pomluvy,
podezřívání, zkrátka vše, co rmou-
tí mé srdce, plné sebelásky. To vše

ti obětuji. A chceš-li, abych nebyl nic jiného než ubohý doutnající knot, zašlápnutý a pohrdaný, podrobuji se ochotně a obětuji ti to vše jako nejvyšší úkon svého klanění na zemi.

* * *

Díkůčinění.

Klaněje se tobě, musím i děkovati. Jsem atom prachu, ty však jsi vylil na mou ubohost náplň svých darů; mé ubohé srdce bije proto mnohonásobnou vděčností k tobě a posílá ti své nejkrásnější slovo: Díky!

Ó Ježíši, jak jsi byl dobrý ke mně! A jak dobrý jsi ještě dnes! Vzpomínám dnů nevinnosti i dnů hříchů a vidím v duchu proudy lásky, milosti a milosrdenství, které se stále vylévaly na mne z tvého Srdce.

Ó Ježíši, vzpomínám na den svého prvního sv. přijímání a nemohu se zdržeti pláče. Zástup mých dra-

hých, kteří stáli u mne v onen den, prořídli... květy uschly... opadaly... byly odváty s cesty, zůstali jsme nakonec jen my dva! Kolik bolů od onoho dne až do dneška, kolik slzí... ale tys mne neopustil... Ty jediný zůstal jsi mi věrný ve všech bouřích života. Ó Ježíši, kdybych věděl krásnější slovo, řekl bych ti je; neznám však, leč jediné: Díky!

Vzpomínám svých hříchů..... vzpomínám jich všech..... Jaká hrůza! Bloudil jsem ze tmy do tmy, řítil se z propasti do propasti... a ty ses mně mstil, pronásleduje mne svou láskou. Slýchal jsem tvé hlasité výčitky ve svém svědomí, kdykoli se můj zrak dotkl svatostánku, kdykoli viděl svaté přijímání jiných, kdykoli viděl svatou Hostii v jasu na oltáři, opěvanou zbožnými věřícími.. Ach, tento pohled páčil jako žhavé uhlí... a přece, jak byl blahodárný!

Ale ty znáš lépe než já mou velikou povinnost děkovati, neboť víš lépe než já o dobrodiních své lásky. Ty víš, kolik jsi ode mne odvrátil nebezpečí a neštěstí, s jakou láskou jsi mně zachovával život, kdežto jiné stihla smrt. Ty víš, po jakých cestách mne vedla tvá Prozřetelnost až k místu, kde jsem nyní. Ty víš, kterými prostředky jsi pěstoval mou víru a pomocí této víry mé povolání. Vidím okolo sebe tisíce a tisíce méně obdařených než já a cítím, že by mohli spíše záviděti oni mně než já jim. Ty víš, kolik tajemných darů ukryla pro mne tvá láska do okolností, zdánlivě bezvýznamných, do mnohého slova, zaslechnutého náhodou, do mnohého příkladu, který se mi jen mihl okolo očí... co bylo ukryto v leckterém nepatrném protivenství, v oné nepatrné radosti, v onom rozhovoru, jehož jsem byl svědkem, v oné malé ne-

hodě. To byly sotva pozorovatelné částečky milosti, které se shlukly, padaly jako rosa na mou duši a byly jí sladkým osvěžením; nevím, jak se to stalo, jen vím, že tento déšť milosti byl z nebe. Ó Ježíši, dostačí zbytek mého života, abych ti za to vše dosti poděkoval?

Zvláště za jednu milost chtěl bych ti vysloviti nejvřelejší díky, můj dobrý Ježíši, že jsi mne totiž zranil ranami utrpení. Plakal jsem.... trpěl jsem.... Ty víš! V duši zůstala ještě živá ozvěna mých nářků a jisté rány v srdci nejsou dosud zahojeny a snad nikdy nebudou... A přece: Díky! Kdyby nebylo tvé přísnosti, snad bych byl viděl na zemi mnoho květů a mnoho úsměvů, a byl bych tak zapomněl na nebe. Co by bylo ze mne, kdyby mne neštěstí nebylo přinutilo uchopiti chvějící se rukou tvůj kříž; kdyby mne bouřlivé vlny zklamání nebyly u-

vrhly jako trosečníka na spasný břeh, na stupně tvého oltáře?

Ó Ježíši, má minulost, toť dějiny tvé lásky; kéž by má budoucnost byla dějinami mé vděčnosti!

* * *

Smír.

Díky za všecku lásku! Ale odpusť mně můj dřívější nevděk, ó Ježíši!

Když pomyslím, že jsem zde před tebou, hrozím se své smělosti. Po všem tom, co se stalo, po tolika vinách patřil bych do pekla, a místo toho jsem zde... Aspoň bych měl odejít z lidské společnosti, uchýliti se do jeskyně nebo zapadnouti do pouště jako zrnko pískové, proplakati noci, bít se v prsa, trápiti se hladem, trýzniti své tělo žíněmi a bičí, ztrávit zbytek svého života v usmiřování svých nepravostí a doufati v jedině... že umru smířen s tebou. Ale místo toho jsem

zde, požívám důvěrně tvé lásky, sladkého pokoje tiché modlitby, spojen s tolika dušemi dobrými, zbožnými, mnohem lepšími než já. Zde nalézám v pláči více sladkosti lásky než hořkosti výčitek, zde nalézám hojnost tvého odpuštění a božskou štědrost tvých darů..... Poustevníkům na poušti dával jsi vodu z pramenů, kořínky a byliny... mně však přes tolik hříchů dáváš svou Krev a své nevinné Tělo...

Doznávám, ó Ježíši, že dlíti zde a čerpati z bohatství tvých milostí je velkou, nesmírnou opovážlivostí ode mne, ale doufám, že, když strpíš ve své přítomnosti mne, nezamítneš ve svém milosrdenství ani mou kajícnost. Ach, Ježíši můj, kaji se ze svých nepravostí, prosím za odpuštění! Znáš mne.... víš, kdo jsem.... já jsem ti jednoho dne plival do tváře, dával ti poličky, bičoval tvé tělo, ukřižoval

tě a usmrtil..... pohled na tvou Krev, tekoucí na mé svatokrádežné ruce, mne nezalekl.. Nyní jsem opět zde... nejsem však tak necitelný jako tehdy.. podmanila mne skvělá krása tvého eucharistického roucha.... Kdysi jsem svými hříchy probodl tvé Srdce a tys zemřel pro mne... Nyní jsi svou láskou probodl mé srdce a já chci zemřít pro tebe.... Tehdy hříšník... nyní kající... odpuštění, odpuštění, můj dobrý Ježíši!

Abych tě přesvědčil o upřímnosti své bolesti, slibuji ti napraviti všechny své nepravosti. V Getsemaně jsem tě zarmoutil a poděsil, zde tě chci návštěvami a svatým přijímáním potěšiti; přičiním se působiti tvému Srdci radost svými návštěvami; budu vysílati k tvému svatostánku vroucí projevy své věrné lásky. Bičoval jsem tě, rozedral tvé Tělo a pokropil zemi tvou Krví: zde chci vyhledávati tvé Tělo a tvou

Krev, nositi je ve svém srdci s pevným předsevzetím, že tě mé vášně nesmějí zasáhnouti ani jediným všedním hříchem. Barabáši jsem dával přednost před tebou: zde u tvých nohou budu tě svým klaněním prohlašovati svým Bohem, svým králem, svým svrchovaným vládcem, odevzdám ti celou svou bytost, a kdyby to bylo možno, celý vesmír. Odsoudil jsem tě na smrt: zde ti budu nabízetí celý svůj život, u tebe budu hledati život milosti a záruku života slávy. Přibil jsem tě na kříž: sem budu přinášeti své kříže, zde chci přibíti sebe sama na tvůj kříž, tvé službě zasvětim všecky své síly, abys žil ve spravedlivých, abys vstal z mrtvých ve hříšných a panoval nade všemi. Ó Ježíši, jak bych byl šťasten, kdyby byla lítost mou nerozlučnou průvodkyní po všecky zbývající dni mého života, kdybych zřetelně uslyšel slo-

vo tvého odpuštění, kdybych mohl jíti od tvého oltáře přímo do hrobu.

* * *

Prosbá.

Klaním se tobě, ó Ježíši; obětuji ti svou upřímnou vděčnost; prosím tě za odpuštění svých vin...
A co mně nyní dáš?

Potřebuji všeho, ale můj hlas je tak slabý, že se ničeho nedovoluám. Však nemá-li má duše tak silných křídel, aby se pozvedla až k výšinám tvé Velebnosti, má až příliš mnoho ran, aby pohnula tvé Srdce k milosrdenství a soucitu. A jako kdysi na kříži volaly tvé nesčetné rány k Otci tvému nejúčinnější prosbu, která kdy vystupovala od země k nebesům, tak i já, kleče u tvých nohou, prosím a zapřisahám tě lkavým hlasem svých hlubokých ran a velikou slabostí své duše.

Viz, jak jsem bídny! Viz slepotu

mého rozumu, který nic nechápe, a tím méně proniká věci svaté: Slituj se nade mnou, ať je mi temnotou vše, z čeho nezáří krása tvé víry, ať stále vyhledávám nepatrný, a přece tak veliký zjev svaté Hostie, ať v jejím světle mohu čísti dějiny tvé lásky, důvody své naděje a pravdy tvé víry...

Viz mou duchovní hluchotu! Jak málo a jak špatně rozumím tajemnému hlasu tvých vnukání, tvých zákonů a příslibení! Slituj se nade mnou a dej, abych s rozkoší naslouchal melodiím tvého eucharistického hlasu, který mi káže potlačiti sebelásku, přemáhati sebe, vždy velkomyslněji a dokonaleji napodobovati tvé ctnosti.

Viz, jak jsem němý! Ach, nedovedu s tebou mluvit a vyjádřiti vroucnost svých citů. Ó Ježíši, až se svatá Hostie dotkne mého jazyka, dej mu ohnivou výmluvnost, aby mluvil nadšeně o tvé lásce,

kdykoli bude mluvit o tvé Svátosti: ať raději uschne, než by měl ustati ve tvé chvále a ve tvém velebení! Ale ať mlčí o vši marnosti světské!

Viz, jak je má duše ochromena! Jen tvými vyhrůžkami se dám pohnouti k dobrému. Smiluj se, vylij na mne proud své milosti, aby nový život vzpružil mé ochablé síly, aby se rozhořela má víra a láska, kdykoli pohlédnu na oltář a na svatostánek, kdykoli uslyším hlas zvonu nebo zvuk tvého sladkého jména.

Viz, jak jsem malomocný! Není jediné z mých schopností, která by nebyla nakažena hříchem; celá má duše cítí hříšnost této země; povrchní zpytování svědomí stačí, abych ustrnul sám nad sebou. Smiluj se nade mnou: Otevři svůj bok a vylij na rány mého malomocenství krev a vodu, která mne očistí, uzdraví, ozdobí milostí a ctnostmi.

Očištěn tvou všemohoucí dobrotou, budu k tobě přicházeti často, denně... budu tě vzývati vřelou modlitbou, budu tě milovati a často se ti klaněti... Ó Ježíši, slituj se nade mnou!

Viz, jaký jsem! Nezdám se ti jako mrtvý? Nepodobám se mrtvé dcerušce Jairově nebo synu vdovy naimské, jehož nesou ke hrobu, nebo tvému příteli Lazarovi, pohřbenému již více dní? Snad jsi již plakal nade mnou. Ó Ježíši, ty dovedeš křísiti mrtvé... stačí tvé jediné slovo, jediný pokyn, jeden úkon tvé vůle. Poruč, ó Ježíši... a povstanu z hrobu. A ti, kteří se srdcem zarmouceným viděli až dosud mou duši zmírati pod ranami hříchů, zaradují se, že znova oživila a že spalujíc nejčistší kadidlo lásky před tvou Svátostí, prožívá nejkrásnější hodiny svého života.

Nyní tě opustím, ó Ježíši... ale ne dřív, až mi požehnáš. Zvedni

svou ruku, kterou jsem kdysi probodl, a vztáhni ji nad mou hlavu, otevři Srdce, které jsem kdysi proklál, a vylij na mou duši proudy milostí, otevři ústa, jež jsem kdysi naplnil žlučí, a vyslov nade mnou požehnání své lásky.

Hle, ó Ježíši má prosba . . . Kterou milost mně udělíš?

O B S A H

Budoucnost	5
Noc Ježíšova	13
Den s Ježíšem	21
Mé srdce	29
Poslední návštěva	37
Duše eucharistická I.	45
Duše eucharistická II.	53
Měsíční obnova	61
Milost	70
Prostředník	79
Oběť	88
Co mne čeká?	96
V nebi	104
Nebe	112
Prozřetelnost	120
Duše Ježíšova	129
Vděčnost	140
Nářky	146
Návštěva u Ježíše	152

EUCHARISTICKÉ
JISKRY

Přeložily

a vydaly sestry dominikánky

v Olomouci-Řepčíně

Výtiskly

Lidové závody tiskařské

a nakladatelské, spol. s r. o.

v Olomouci